SPORT

NOIEMBRIE 1968
21

24 PAGINI

NUMĂR SPECIAL

MEXICO 68

PREZENTAREA FRUMOASELOR SUCCESE ALE SPORTIVILOR ROMÂNI

În fotografie:

MEDALIAȚII CU AUR

SERGHEI COVALIOV, VIORICA VISCOPOLEANU, IONEL DRÎMBĂ, LIA MANOLIU ȘI IVAN PATZAICHIN

Foto: Ion MIHĂICĂ

FOTBAL

Fotocronica partidei
ROMÂNIA - ANGLIA

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.21 (236)
ANUL XXI
NOIEMBRIE
1968

Colegiul de redacție: Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.
Prezentarea grafică: Mircea PATRICHI. Tehnoredactor: Gh. DEDIU. Corector: Gh. RANETTI. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 01 13 și 11 10 06. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.
43 806

MEXICO 68

PUBLICĂM ALĂTURAT CLASAMENTUL NEOFICIAL — PE MEDALII, PE LOCURI ȘI PE PUNCTE — AL CELEI DE A XIX-A EDIȚII A JOCURILOR OLIMPICE DE LA CIUDAD DE MEXICO, PENTRU A ÎNLESNI CITITORILOR NOȘTRI O VEDERE DE ANSAMBLU A REPARTIZĂRII FORȚELOR SPORTIVE PE MERIDIANELE GLOBULUI PĂMÎNTESC, LA ORA ACTUALĂ.

	AUR	ARGINT	BRONZ	LOCUL IV	LOCUL V	LOCUL VI	PUNCTE
1. S.U.A.*	45	27	34	26	15	17	708,5
2. U.R.S.S.	29	32	30	22	14	18	592
3. Japonia	11	7	7	8	11	5	191
4. Ungaria	10	10	12	4	6	2	194
5. R.D.G.	9	9	7	16	20	16	240
6. Franța	7	3	5	6	7	6	122
7. Cehoslovacia	7	2	4	5	4	7	105
8. R.F.G.	5	10	10	6	10	15	178
9. Australia	5	7	5	11	4	8	139
10. Anglia	5	5	3	5	8	4	107
11. Polonia	5	2	11	5	8	7	127
12. ROMÂNIA	4	6	5	5	3	2	100,5
13. Italia	3	4	9	4	5	4	103
14. Kenya	3	4	2	0	0	0	48,5
15. Mexic	3	3	3	5	4	3	74
16. Iugoslavia	3	3	2	0	1	3	48,5
17. Olanda	3	3	1	3	2	4	57
18. Bulgaria	2	4	3	4	2	5	67
19. Iran	2	1	2	1	0	2	32
20. Suedia	2	1	1	4	6	5	52
21. Turcia	2	0	0	1	2	0	21
22. Danemarca	1	4	3	2	0	0	45
23. Canada	1	3	1	5	4	5	54
24. Finlanda	1	2	1	0	4	4	33
25. Etiopia	1	1	0	0	0	3	15
26. Norvegia	1	1	0	0	3	0	18
27. Noua Zeelandă	1	0	2	1	0	0	18
28. Tunisia	1	0	1	0	0	0	11
29. Pakistan	1	0	0	0	0	0	7
30. Venezuela	1	0	0	0	0	0	7
31. Cuba	0	4	0	1	1	0	25
32. Austria	0	2	2	1	1	0	23
33. Elveția	0	1	4	1	2	2	30
34. Mongolia	0	1	3	0	1	0	19
35. Brazilia	0	1	2	2	0	0	19
36. Coreea de Sud	0	1	1	0	3	0	15
37. Belgia	0	1	1	0	0	1	10
38. Uganda	0	1	1	0	0	0	8,5
39. Jamaica	0	1	0	1	0	0	8
40. Camerun	0	1	0	0	0	0	5
41. Argentina	0	0	2	0	0	0	7,5
42. Grecia	0	0	1	3	1	0	15
43. India	0	0	1	0	0	2	6
44. Taiwan	0	0	1	0	0	0	4
45. Peru	0	0	0	2	1	0	8
46. Trinidad	0	0	0	1	1	1	6
47. Senegal	0	0	0	1	0	0	3
48. Spania	0	0	0	0	1	1	3
49. Bahamas	0	0	0	0	1	0	2
50. Chile	0	0	0	0	0	2	2
51. R.A.U.	0	0	0	0	0	1	1
52. Porto Rico	0	0	0	0	0	1	1

* Cifra 27 (argint) nu include și medalia boxerului nord-american Albert Robinson, de la categoria pană, el fiind descalificat de juriu în meciul de finală susținut în compania mexicanului Antonio Roldan.

15 MEDALII!

15 medalii olimpice!

Cel mai bun bilanț românesc de fond din istoria Jocurilor Olimpice.

Pentru România sportivă, Mexicul 1968 reprezintă, de fapt, dobîndirea conștiinței de sine.

La Melbourne am avut, poate, avantajul probelor de fond ale canoei. La Roma și la Tokio, prezența fenomenalei noastre campioane Iolanda Balaș a izbutit să ascundă pierderea plutonului marilor performanțe. Mexicul, în schimb, a învins și aceste două handicapuri. Mai mult decît atît, olimpicii României 1968 au ținut pasul formidabilei trene impuse de marile puteri sportive în lupta pentru supremația olimpică. Și această menținere a pasului maxim este, desigur, cea mai elocventă probă de vitalitate și talent a «vîrfurilor» noastre sportive.

Ce reprezintă colecția celor 15 medalii olimpice?

În primul rînd, o distribuire armonioasă pe mai multe ramuri, fapt care probează o interesantă polivalență.

În al doilea rînd, medaliile noastre olimpice și, mai ales, cele de aur, au o densitate valorică deosebită.

Viorica Viscopoleanu e o veritabilă replică a lui Bob Beamon.

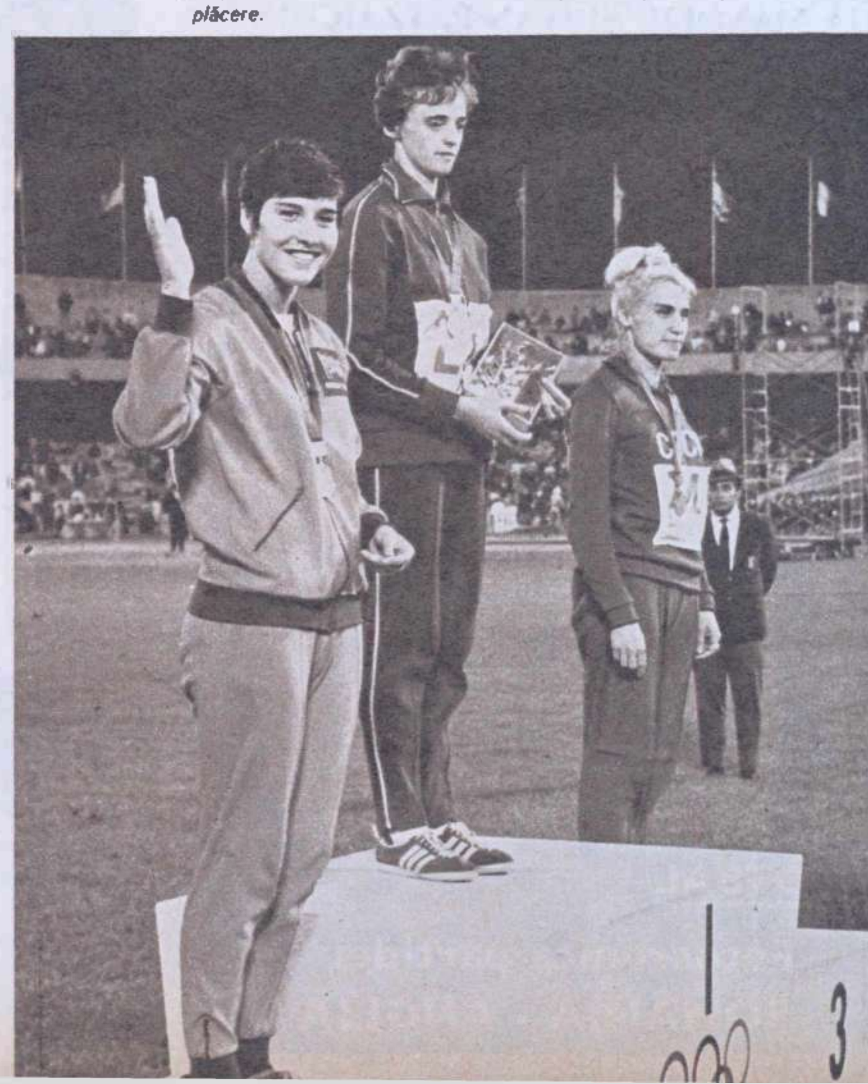
Lia Manoliu ar putea forma, împreună cu Oerter, marele cuplu statuar al Olimpiadei mexicane.

Însfîrșit, frumoasa medalie a lui Ionel Drîmbă n-a venit pe fondul surprizei (fenomen atît de obișnuit în aprigul duel al scrimei), ci ca un corolar al neașteptatei — spuneam noi — medalii colective de la Montreal.

Cele 15 medalii de la Ciudad de Mexico reprezintă un mîndru PREZENT românesc într-o arenă sportivă populată de giganți. Dar ele sînt, în același timp, o mare obligație de viitor față de nenumărații iubitori ai sportului din țara noastră, care au vibrat timp de două săptămîni «la cea mai înaltă tensiune».

«Sport»

Pe locurile doi și trei ale podiumului de premiere, Sheila Sherwood (Anglia) și Tatiana Talîșeva (URSS) zîmbesc fotografilor. Din partea unei stele de mărimea Vioricăi Viscopoleanu, și înfringerea devine o plăcere.

O aterizare exploatată la maximum şi, peste cîteva clipe, telexurile agenţiilor de presă îşi încep ţăcănitul: Viorica Viscopoleanu (România) 6,82 metri — nou record mondial.

MEXICO 68

Deschizătoare de pîrtie

ORA ZERO. Luni (14 octombrie) spre marţi (15 octombrie).Exact la răscrucea nopţii bucureştene, pe pista stadionului Ciudad Universitaria începe disputa pentru aurul săriturii în lungime. În fotoliile din faţa micilor ecrane, zeci de mii de români ţin pumnii strînşi pentru Viorica Viscopoleanu. Camerele de luat vederi ale televiziunii mexicane (ale căror imagini ne parvin prin intermediul Euro şi Interviziunii) îşi schimbă cîmpul de observaţie între startul seriilor cursei feminine de 100 metri şi cercul de aruncarea discului bărbaţi. Iată însă că, la un moment dat, în prim plan apare o fată în maiou tricolor, care se pregăteşte să-şi efectueze încercarea la lungime. Inimile îşi intensifică bătăile, acompaniind elanul Vioricăi. O bătaie puternică, un zbor maiestuos şi... 6,64 m! Rezultat excelent, pe care pînă la sfîrşitul transmisiei îl vedem însă întrecut de două ori (Talîşeva 6,66, Sherwood 6,68). Deci, medalia de bronz. Tot este foarte bine. Doar de curiozitate: cît s-o fi sărit în prima încercare? Deşi programul TV s-a încheiat, discuţiile şi comentariile continuă multă vreme.

ORA 2,45. Telefonul sună prelung. La celălalt capăt al firului, un antrenor(De canotaj!)

— Viorica e campioana olimpică. Din prima încercare avusese 6,82 m — nou record mondial!

Tăcere, stupefacţie, apoi... Degetele răsucesc cu înfrigurare butoanele aparatelor de radio şi apasă clapele telex-ului. Ne trebuie confirmarea din surse autorizate.

Trec cîteva minute chinuitoare şi, în sfîrşit, aflăm rezultatul definitiv. Într-adevăr, VIORICA A CÎSTIGAT. Prima medalie de aur pentru România. De-abia acum, oameni cu părul alb şi tineri cărora nu le-a mijit mustaţa sar în sus, chiuie, se îmbrăţişează.

ORA 13. Marţi la prînz, pe culoarul redacţiei, maestrul sportului Octavian Viscopoleanu (soţul eroinei) mă întreabă:

— Îţi vine să crezi că e adevărat?

Nu ştiu ce să-i răspund. Poate că am visat!

6,82 metri au fost de bun augur întregii noastre delegaţii. Saltul-record al Viorîcăi a deschis pîrtia pe care, apoi, pe panoplia echipei române, a continuat şirul medaliilor.

Adrian IONESCU

Evoluţia recordului mondial

5,48 m	Gunn (Anglia)	1926
5,50 m	Hitomi (Japonia)	1926
5,57 m	Gunn (Anglia)	1927
5,68 m	Gunn (Anglia)	1928
5,98 m	Hitomi (Japonia)	1928
6,04 m	Walasziewicz (Polonia)	1938
6,07 m	Junghans (Germania)	1938
6,12 m	Schulz (Germania)	1939
6,25 m	Blankers-Koen (Olanda)	1943
6,28 m	Williams (N. Zeelandă)	1954
6,28 m	Vinogradova-Popova (U.R.S.S.)	1955
6,31 m	Vinogradova-Popova (U.R.S.S.)	1955
6,35 m	Dunska-Krzesinska (Polonia)	1956
6,35 m	Dunska-Krzesinska (Polonia)	1956
6,40 m	Claus (R.D.G.)	1960
6,42 m	Claus (R.D.G.)	1961
6,48 m	Scelkanova (U.R.S.S.)	1961
6,53 m	Scelkanova (U.R.S.S.)	1962
6,62 m	Scelkanova (U.R.S.S.)	1962
6,70 m	Scelkanova (U.R.S.S.)	1964
6,76 m	Rand (Anglia)	1964
6,82 m	**Viscopoleanu (România)**	**1968**

Campioanele olimpice

1948	Olga Gyarmati (Ungaria)	5,69 m
1952	Yvette Williams (N. Zeelandă)	6,24 m
1956	Elzbieta Dunska-Krzesinska (Polonia)	6,35 m
1960	Vera Krepkina (U.R.S.S.)	6,37 m
1964	Mary Rand (Anglia)	6,76 m
1968	**Viorica Viscopoleanu (România)**	6,82 m

Cele mai bune performere mondiale

6,82 m	**Viscopoleanu (România)**	1968
6,76 m	Rand (Anglia)	1964
6,73 m	Scelkanova (U.R.S.S.)	1966
6,68 m	Sherwood (Anglia)	1968
6,67 m	Kirszenstein-Szewinska (Polonia)	1968
6,66 m	Talîşeva (U.R.S.S.)	1968
6,63 m	Becker (R.F.G.)	1967
6,62 m	Rosendahl (R.F.G.)	1968
6,57 m	Wieczorek (R.D.G.)	1968
6,56 m	Berthelsen (Norvegia)	1968

Lia Manoliu şi Mihai Raica la «vatra» lor.

MEXICO 68

Marea valoare a Liei Manoliu

Pagini de Horia CRISTEA

De marea valoare a Liei Manoliu nu ne-am îndoit nici o dată. Aşa este! Nu ne-am îndoit nici o dată. Poate şi pentru că nu am fost profesionişti ai scepticismului. Cînd Lia a primit paşaportul olimpic pentru Helsinki, am fost convinşi că nu s-a făcut o greşeală. Eră fără experienţă internaţională. dar avea tinereţe, o tinereţe încărcată de pasiuni frumoase, plină de idealuri. Lia Manoliu a ocupat atunci, la Olimpiada din 1952, locul VI.

Cînd Lia a primit paşaportul olimpic pentru Melbourne, am fost convinşi că nu s-a făcut o greşeală. Calităţile ei erau şlefuite. Dar a ocupat un loc pe care cronicile internaţionale îl trec cu vederea. Nu ne-am regretat convingerea.

Cînd Lia a primit paşaportul olimpic pentru Roma, am fost convinşi că nu s-a făcut o greşeală. Era la a treia sa Olimpiadă. A ocupat locul trei, i s-a decernat medalia de bronz. Prima medalie pe care o cucerea atletismul românesc. A fost o ploaie diluviană. Sub un cer albastru roman, Lia ar fi cucerit-o, poate, pe aceea de aur.

Cînd Lia a primit paşaportul olimpic pentru Tokio, am fost convinşi că nu s-a făcut o greşeală. La a patra sa Olimpiadă se afla şi luptătorul Dumitru Pârvulescu, care la Roma primise medalia de aur la categoria 52 kg. În Ţara Soarelui Răsare, Lia cucereşte medalia de bronz, cu un rezultat care a însemnat şi record naţional (56,97 m). Mitică Pârvulescu a primit şi el medalie de bronz.

Anii care au succedat Olimpiada din Japonia — 1965, 1966 şi 1967 — au fost pentru Lia, din punct de vedere al performanţelor la disc, argumente împotriva intenţiei sale de a participa şi la a cincea Olimpiadă. Argumente «contra» au fost şi anii din dreptul vîrstei sale. Dar cînd am văzut-o în iarna 1967-1968 pe Lia cît şi cum se antrenează, cînd am văzut-o în primăvara acestui an pe Lia cît şi cum se antrenează, cînd am văzut că de pregătirea ei se ocupă pînă în cele mai mici amănunte soţul ei, Mihai Raica, fost recordman naţional de greutate şi disc, n-am mai văzut vîrsta ei de 36 de ani, n-am mai văzut cifrele slabe, îndeosebi acelea din 1967, ci am văzut în perspectiva imediată. Am văzut în perspectiva imediată că Lia îşi va deschide singură porţile spre cea de a cincea sa Olimpiadă.

Că şi le va deschide singură şi cu siguranţă. N-am trăit nici o clipă senzaţia că visăm frumos cînd Lia, cu regularitatea progresiei aritmetice, dobora record naţional după record naţional, la vîrsta de 36 de ani.

Cînd Lia a primit paşaportul olimpic pentru Ciudad de Mexico, am fost mai convinşi ca oricînd că nu s-a făcut o greşeală. Cînd Lia zbura spre cea de a cincea sa Olimpiadă, nu ne-am îndoit că ea va intra în finala probei de disc. Cînd a început concursul, deşi era accidentată la cotul drept, am fost convinşi că Lia va urca pe podium. Cînd Lia Manoliu a cucerit medalia de aur la aruncarea discului cu 58,28 m, nou record olimpic, am trăit o bucurie în plus: aceea că nu ne-am înşelat. Lia Manoliu, aşa cum scriam în numerele trecute, în vară, este exemplul de marmoră al atletismului românesc, a fost capul de afiş al atletismului românesc la Ciudad de Mexico.

Rep.: Felicitările noastre, ţie, Lia şi soţului tău, Mihai!
Lia: Mulţumim revistei SPORT pentru campania de încurajări dusă cu noi doi. Ne-a ajutat...
Rep.: Scuză-mă, Lia, că te întrerup. Nu sînt de acord să-ţi micşorezi din marile merite. Ce părere ai de faptul că revista franceză MIROIR DE L'ATHLETISME publică fotografia vest-germanei Westerman şi în titlu: «Manoliu — graţie ploii»?
Lia: Mă aflam la Hamburg. Invitată să particip la un concurs. Liesel Westerman tocmai se pregătea să se îmbarce pentru S.U.A., de unde urma să-şi continue drumul spre Mexic. A acordat, la aeroport, un interviu televizat. A declarat că, întrucît nu e încă restabilită complet după accidentul de la gleznă, recomandă tuturor să nu-şi facă mari iluzii în ceea ce o priveşte. Asta — primo. Acum, secundo: eu am reuşit 58,28 m, aruncare cu care mi-am asigurat medalia de aur, din prima încercare, înainte de a începe ploaia, după ce aruncase Westerman, Henschel, Spielberg, Popova, Connolly, Kleiberne. Dintre favorite, doar Illgen n-a prins nici o aruncare înaintea ploii. Şi, în sfîrşit, tertio: eu am concurat accidentată la cotul drept, adică la mîna de aruncare. Ce părere să am? Asta-i opinia revistei franceze!
Rep.: Ai fi reuşit, dacă nu ploua, să realizezi un record mondial?
Lia: În drum spre Ciudad de Mexico mă gîndeam că aş fi foarte fericită dacă aş reuşi un 60 de metri. La stadion, însă, mi-am schimbat aspiraţiile. Cercurile de aruncare erau improprii unor lansări dincolo de 60 de metri. Mă cam speriasem, totuşi, văzînd-o pe Anitta Otto-Henschel trimiţînd discul, la antrenamente, dincolo de 64 de metri! Colega ei de echipă, Karin Illgen, care abia reuşea să atingă un 55 de metri, nici nu se sinchisea. Mi-a explicat că Henschel foloseşte un disc de... 750 de grame, pentru îmbunătăţirea vitezei. Mi-a venit dintr-o dată inima la loc. În privinţa recordului mondial, s-a constatat că acesta nu a fost accesibil nici unui aruncător. Pista de tartan i-a ajutat pe sprinteri şi, în special, pe săritori, în frunte cu Beamon la lungime şi cu cei cîţiva triplusaltişti peste 17 metri.
Rep.: Olimpiada a fost uluitoare. Dar ce te-a uluit cel mai mult?
Lia: Negrii! Nu pot spune că au întrecut orice închipuire, dar afirm că de-acum înainte poţi să-ţi închipui orice. Din enumerare, dacă aş face-o, nu l-aş omite în nici un caz pe Tommie Smith...
Rep.: A cîştigat finala la 200 m accidentat. Ca şi tine. Spune-mi, te rog, ai început să te gîndeşti să-ţi scrii o carte cu memorii?
Lia: Ar însemna să mă gîndesc la ce va fi. Ce va fi? În primul rînd, probabil că-mi va veni foarte greu să mă despart de atletism...
Rep.: Dar, precis, după Olimpiada de la München, îţi vei scrie memoriile! Vei avea 40 de ani şi lumea va spune: «Lia Manoliu, această ingineră e scriitoare tînără!»

INTERVIU LA AEROPORT

Interlocutor: LIA MANOLIU

MEXICO 68

Lacrimile Mihaelei

Mihaela Peneş a absolvit şi a doua Olimpiadă. Cu succes. Acolo, sus şi atît de departe, pe platoul mexican, Mihaela a trimis suliţa la 59,92 m. O performanţă frumoasă,care i-a asigurat locul doi pe podium şi medalia olimpică de argint.

Mihaela Peneş a absolvit şi a doua Olimpiadă, dar nu cu acelaşi brio, ca la Tokio, unde a cucerit medalia de aur. Cu toate acestea bucuria noastră, a suporterilor ei, a întregii ţări, a fost mare de tot. După Jocurile Olimpice de la Tokio, pentru Mihaela au urmat ani de eclipsă în general, cu maximum două-trei performanţe de valoare. Anul acesta Mihaela şi-a realizat cu destulă dificultate norma de participare la Ciudad de Mexico.

Mihaela Peneş a absolvit şi a doua Olimpiadă. Cu un rezultat care confirmă marile-i posibilităţi, valoarea ei mondială. Din cele şase nume de finaliste de la Tokio, doar numele ei s-a mai păstrat la Ciudad de Mexico. Dacă Mihaela arunca cu 45 de centimetri mai mult sau maghiara Angela Nemeth cu 45 de centimetri mai puţin, România ar fi avut cinci medalii de aur.

Mihaela Peneş a absolvit şi a doua Olimpiadă. La 21 de ani, ea are în vitrină două trofee: medalie de aur la Olimpiada din 1964 şi medalie de argint la Olimpiada din 1968. Şi, sîntem convinşi, îi va răsplăti pe toţi acei ce au încredere în valoarea ei, cu medalii şi la Olimpiadele de la München din 1972, de la... din 1976, de la... din1980... Exagerări?

Dar, ce? Lia Manoliu exagerează?

INTERVIU LA AEROPORT

Interlocutor: MIHAELA PENEŞ

Rep.: De ce ai ochii înlăcrimaţi, Mihaela?
Mihaela: De bucurie! Am văzut, coborînd scara avionului, atîta lume care ne aştepta. Am văzut zecile de pionieri care ne-au aşteptat atîtea ore. Am văzut atîtea zîmbete, atîtea fluturări de mîini, atîtea flori. Simţeam că am şi eu un drept la puţine din toate astea.
Rep.: Cum te-ai simţit în Mexic?
Mihaela: Pînă în clipa podiumului am fost destul de ignorată. Ca şi la Tokio. După ce am primit medalia de argint, mi s-a strîns mîna, am fost felicitată, mi s-au cerut autografe. Din nefericire, această izolare pe care o simţeam foarte precis m-a descurajat. Dacă proba de aruncarea suliţei ar fi fost programată chiar în prima zi a Olimpiadei, probabil nu m-aş fi inhibat deloc, aş fi atacat cu hotărîre medalia de aur, ca şi în urmă cu patru ani, la Tokio. Înainte de decolare, cineva m-a întrebat dacă nu cumva mă răzgîndesc de a mai pleca în Mexic. I-am răspuns negativ şi i-am promis că voi cuceri o medalie olimpică.
Rep.: Cum te vei simţi la München?
Mihaela: Probabil că nu va mai fi nevoie să aştept clipa podiumului ca să înlătur izolarea. Primul examen vor fi campionatele europene. Primul examen, prima revanşă.
Rep.: Vei mai avea ochii înlăcrimaţi?
Mihaela: Bucuriile nu-ţi seacă niciodată lacrimile!

Mihaela Peneş executînd aruncarea de argint la Ciudad de Mexico (59,92 m)

MEXICO 68

Cununa de argint a Ilenei

După o absenţă de trei ani de pe pistă, clujeanca Ileana Silai a revenit în atletism. Revenirea ei, la o vîrstă departe de aceea a tinerelor speranţe, a fost dintre cele mai spectaculoase: recorduri naţionale la 400 m, 500 m, 600 m, 800 m şi 1 000 m; titluri de campioană naţională şi balcanică; ocuparea, în ultima instanţă, a locului secund în ierarhia mondială (1968) a probei de 800 m (după iugoslava Vera Nikolici). Cu acest bagaj de argumente şi-a obţinut paşaportul olimpic pentru Ciudad de Mexico.

Aici, Ileana Silai cucereşte medalia de argint cu 2 : 02,5. Poate ar fi cucerit aurul, dar i-a lipsit, pare-se, experienţa internaţională. În acest sens, noi am atras atenţia din timp...

INTERVIU LA AEROPORT

Interlocutor: ILEANA SILAI

Rep.: În primul rînd, felicitări pentru medalia de argint, primul trofeu olimpic al atletismului-alergări din România. Crezi, dragă Ileana, că, în alte condiţii, ai fi putut obţine chiar medalia de aur sau că ţi-ar fi fost periclitată şi medalia de argint?
Ileana: Principala condiţie pentru a obţine aurul am avut-o: abandonul, în semifinale, al favoritei nr. 1, recordmana mondială a probei de 800 m, iugoslava Vera Nikolici. Dar, din păcate, mi-a lipsit condiţia a doua: experienţa. Trebuie să recunosc că, dacă nu eşti experimentat, degeaba ai un finiş exploziv. Mai multe concursuri internaţionale la activul meu m-ar fi ajutat la Ciudad de Mexico să mă descurc mult mai bine în faţa tacticii de încercuire pe care au aplicat-o adversarele mele. Aş fi luat, poate, cursa pe cont propriu, şi atunci recordul olimpic la 800 m n-ar mai fi aparţinut, poate, americanei Madeleine Manning. Oricum, fericirea mea este imensă. Şi la fel de imensă este şi fericirea antrenorului meu, Gheorghe Biro.
Rep.: Proiecte de... medalii, de... recorduri?
Ileana: Am intrat în arena internaţională destul de tîrziu. Aşa că-mi va fi foarte greu să realizez multe în timp puţin. Voi încerca, în orice caz, să cobor sub două minute pe 800 m. Condiţia? Să am ocazii!

Ileana Silai (nr. 215) cucereşte medalia de argint la 800 m (Manning — nr. 97 — medalia de aur; Gommers — nr. 148 — medalia de bronz).

Festivitate de premiere

1

«ÎN MEXIC SE VA MURI» — acestea au fost cuvintele unui fost campion olimpic, rostite cu 3 ani în urmă. Cuvintele lui Cristopher Brasher se refereau la imposibilitatea de adaptare la 2 240 m și, ca urmare, la efortul care, depășind posibilitățile omenești, după spusele sale, ar fi dus chiar la jertfe omenești.

Dar, cea de a XIX-a Olimpiadă a infirmat categoric aceste prezumții. Dacă a murit cineva, e bine, a murit scepticismul, pentru că pe plan sportiv Mexicul a depășit în atletism toate realizările anterioare. Săptămina atletică olimpică a fost și va rămine, cel puțin 4 ani pină la München, drept cea mai grandioasă competiție sportivă văzută vreodată. Ambianța, condițiile create, pista și instalațiile, forma sportivilor — toate au creat condiții deosebite care nu au rămas nefructificate. Și avalanșa celor 17 recorduri mondiale și a zecilor de recorduri olimpice rămine bunul cel mai de preț al întrecerilor olimpice. Și pentru a dovedi aceasta să ne aducem aminte de rezultatele celor 36 de învingători olimpici în cele 36 de probe atletice, fiecare probă o adevărată ramură sportivă. Olimpiada înseamnă înainte de toate atletism. Ne-am convins — poate că nici nu mai era nevoie — de acest adevăr incontestabil abia după ce întrecerea atleților a luat sfirșit. Interesul general a fost diminuat evident și noi nu putem decit să aducem mulțumiri organizatorilor care au început programul olimpic cu atletismul și televiziunii noastre care a făcut turul de forță de a prezenta în întregime aceste concursuri neegalate nicicind.

1. ALFRED OERTER, pentru a 4-a oară consecutiv campion olimpic la aruncarea discului (64,78 m).

2. Etiopianul MAMO WOLDE, urmașul compatriotului său Bikila Abebe la titlul olimpic de maraton. Alături de el Kimihara (Japonia) și Ryan (N. Zeelandă).

3. BOB BEAMON, autorul celui mai senzațional record mondial la lungime (8,90 m) pe podiumul de premiere, alături de Beer (R.D.G.) și Boston (S.U.A.).

4. Momentul imediat următor aflării rezultatului. Beamon a îngenunchiat, sărutînd pista de tartan.

3

2

4

Premierea la 400 m bărbați — locul I **LEE EVANS** *(43,8).*

TOMMIE SMITH *în două ipostaze diferite: prima, învingător! A doua, exclus din satul olimpic.*

SCURTĂ ISTORIE A UNOR ÎNTRECERI DE NEUITAT

BĂRBAȚI

100 m. Pronosticurile «mergeau» mai ales cu Charlie Greene. Un accident îl pune însă în imposibilitate de a arăta întreaga gamă a posibilităților sale, dar nu ne pare rău, căci Jim Hines este un campion de cea mai mare clasă. Cu 9,9 a devansat restul elitei sprintului mondial într-o finală în care toți cei 8 finaliști au fost negri! (Este pentru prima oară în istoria olimpică că cei 8 finaliști au fost de culoare). Greene, prezent în finală, a realizat, în ciuda unui accident vizibil, un 10,0 cu care s-a clasat pe locul 3. Despre aceste accidente ar mai fi multe de spus. Ne vom rezuma a menționa că asemenea lui Greene, Smith și mulți alți atleți accidentați cu întinderi, contracturi etc., au putut fi recuperați într-un timp record — circa o oră — realizînd în finală participări strălucite. Se pare că medicina a început să realizeze adevărate miracole și pe tărîmul sportiv.

200 m. În ciuda recordului mondial de 19,7 (probabil neomologabil), Carlos nu a părut a fi atît de puternic precum Smith. Acesta a realizat o a doua parte a cursei senzațională și a doborît recordul mondial. Carlos, odată învins, nu a mai insistat pentru rezultat și s-a văzut întrecut pe linia de sosire de — totuși — «modestul» alergător australian Normann. Ca și la 100 m, primul european, Roger Bambuck, s-a clasat abia pe locul 5.

400 m. În 1955 Jim Lee stabilea un record mondial la Mexico cu ocazia Jocurilor Panamericane. După 13 ani același stadion cunoaște în aceeași probă un nou record mondial de o valoare deosebită: 43,8. Să reținem că valoarea probei a atins un nivel de necrezut. Al 6-lea în finală a fost creditat cu 45,4.

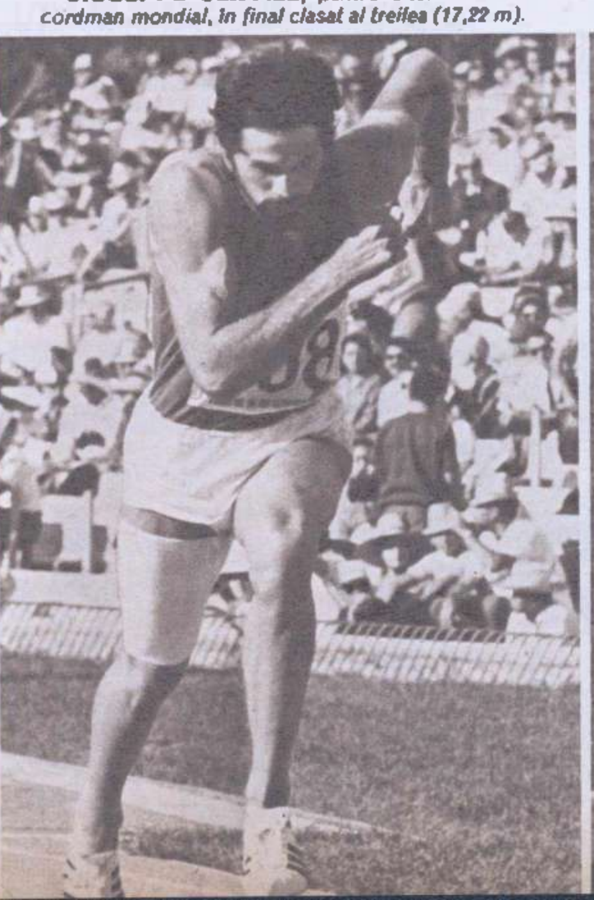
800 m. După felul cum evoluase în serii și semifinale, și ținînd seama de avantajul altitudinii, se părea că Wilson Kiprugut nu va putea scăpa medalia de aur. Probabil, că și lui îi era teamă și de aceea a impus finalei un ritm extrem de ridicat pentru a se pune la adăpost de finișul adversarilor. Dar de ce ți-e frică nu scapi și Kiprugut a fost învins la finiș de urmașul lui Elliott, de australianul Ralph Doubell, care a egalat cu 1.44.3 recordul lui Snell.

1 500 m. Campion al campionilor în 1967, apoi bolnav de mononucleoză, Jim Ryun, acest multiplu recordman mondial avea totuși prima șansă la 1 500 m. Doar pentru această medalie renunțase la selecția americană la 800 m. Dar, dorind să meargă pe urmele lui Snell care la Tokio și la 800 și la 1 500 începuse cursele pe ultimul loc și le terminase pe primul, Ryun a adoptat o tactică asemănătoare. Dar Keino, pe care Ryun îl ridiculizase la finiș cu un an în urmă, știa de năpraznicul sprint al americanului și ca urmare a impus un ritm uluitor pentru cei 2 240 m altitudine. Finișul l-a găsit prea departe pe Ryun de Keino și el nu a reușit decît să mai reducă ceva din cei peste 50 m pe care-i avea la un moment dat în urma kenianului. Rezultatele în condițiile Mexicului sînt extraordinare: 3.34.9 pentru Keino reprezintă un record mondial la șes fără doar și poate.

5 000 m, 10 000 m și 3 000 m obstacole. Trei probe asemănătoare, trei probe care, adăugate celor de 1 500 m și maraton, au făcut ca fondul să intre în patrimoniul atleților africani. La 5 000 m Gammoudi, la 10 000 m Temu, la 3 000 m obstacole Biwott au realizat, poate, surprize pentru cei neavizați, dar victorii normale pentru cei care cunosc condițiile acestor probe. Rezultatele nu au depășit mediocrul, dar medaliile de aur au căpătat o strălucire net superioară unui record mondial, spre exemplu. Astfel, a fost posibil ca atleți dintre cei mai celebri precum Clarke, Roelants, Kudinski, Norpoth să nu poată face față ritmului și finișului acestor alergători ai platourilor înalte. Pentru Clarke, acest campion al recordurilor, Olimpiada a însemnat un nou insucces. Dacă J.O. se desfășurau la șes, cu siguranță că Clarke ar fi realizat o victorie netă la 10 000 m. Zatopek, celebrul sportiv, spunea după înfrîngerea lui Clarke **«și totuși Clarke a scris nu o pagină, ci un capitol în atletismul modern»**. A fost o alinare după tragedia acestui mare alergător.

Maraton. Hotărît lucru, Etiopia este țara maratonului. După cele două victorii consecutive ale lui

GIUSEPPE GENTILE, *pentru cîteva ore recordman mondial, în final clasat al treilea (17,22 m).*

VIKTOR SANEEV, *noul campion olimpic și recordman mondial la triplusalt (17,39 m).*

Festivitate de premiere

Abebe, toţi specialiştii au pronosticat o nouă victorie a sa. Dar numai cei din anturajul lui Bikila ştiau că acesta este suferind, că nu mai este pregătit ca acum 4 sau 8 ani în urmă. Etiopia nu s-a lăsat însă şi a împins în faţă pe gloriosul învins de la 10 000 m, umbra lui Abebe timp de 8 ani, Mamo Wolde. «Umbra» celebrului Abebe a devenit ea însăşi o celebritate, cîştigînd cu dezinvoltură maratonul, cu un avans de peste 3 minute!

4×100 şi 4×400 m. Spectaculoasele curse de ştafetă au dus la spulberarea recordurilor mondiale încă din serii. În finală cele două ştafete americane s-au impus conform aşteptărilor, cu noi recorduri mondiale. Două ştafete de minunaţi alergători negri, pe ale căror şepci stătea scris, ca şi pe cele ale altor atleţi americani, **«alergăm de plăcere».**

Tehnica schimburilor a ajuns la un asemenea înalt grad de perfecţiune, încît în finală echipa R.F.G., cu 38,7 s-a clasat abia pe locul 6..., iar la 4×400 m, pe lîngă viteza de plat (media echipei americane 44,0) pentru un rezultat mai bun s-au efectuat de către majoritatea echipelor antrenamente de schimburi!

Simpatica atletă franceză **COLETTE BESSON,** *surprinzătoare campioană la 400 m (52,0).*

JANIS LUSIS *pe locul 1 sau confirmarea constanţei la mare valoare (90,10 m).*

DICK FOSBURY, *un nume care a impus un nou stil (2,24 m la înălţime).*

110 m garduri. S-a crezut într-o victorie europeană a lui Eddie Ottoz, de exemplu, mai ales că Davenport mai fusese învins de acesta în urmă cu doi ani. Dar, americanul s-a impus clar, iar italianul,greşind la primul gard, nu a mai putut recupera nici locul 2, pe care l-a cedat lui Erv Hall.

400 m garduri. Fantastică cursa englezului Hemery. 48,1 — unul dintre recordurile cele mai tari ale întrecerilor olimpice. Totodată o mare surpriză pentru americani, care nici nu au avut loc pe podium, deşi erau consideraţi ca mari favoriţi. Acesta este sportul, acestea sînt întrecerile olimpice.

20 şi 50 km marş. Sovieticii şi atleţii din R.D.G. au dovedit că sînt cei mai buni din lume în aceste probe prin cele două victorii cucerite de Vladimir Golubnici şi Christopher Höhne. Să nu uităm nici comportarea excelentă a reprezentantului nostru Leonida Caraiosifoglu, clasat pe locul 9 într-o companie şi cu adversari superiori ca rezultate anterioare.

Înălţime. Istoria sportului cunoaşte o evoluţie a stilurilor în fiecare probă. La înălţime a fost foarfeca anului 1890, apoi dubla foarfecă prin 1897, a urmat rostogolirea laterală (1912), «stilul Osborn» (1924), rostogolirea ventrală (Albritton 1936), varianta modernă a rostogolirii ventrale, adoptată de sovietici (1957) şi, în sfîrşit, «stilul Fosbury», cu care atletul american a doborît recordul olimpic al lui Brumel (prezent în tribune) şi care cu siguranţă că va revoluţiona această probă.

Prăjină. Ca şi la Tokio, un american şi doi atleţi germani şi-au disputat întîietatea. Ca şi atunci,ordinea a fost aceeaşi. Au cîştigat americanii, dar după cîte emoţii. 3 sărituri la 5,40 m; al 6-lea — 5,30. Aici a ajuns pînă acum prăjina de fibră.

Lungime. Superlativele nu sînt deajuns pentru a califica performanţa lui Beamon. 8,90 m este un rezultat pentru atletismul anului 2 000. Realizat acum, el a dovedit că posibilităţile omului sînt atît de mari, încît nici nu le putem măcar bănui. Boston, un săritor care trecuse de 8,50 m la antrenamente sau sărituri depăşite în concursuri, a declarat imediat după săritură: **«o, dar este imposibil».** Şi totuşi a fost posibil!

Triplusalt. 8 ani a ţinut Schmidt un record mondial de o valoare mare. A fost deajuns această finală cu pista ei de tartan pentru ca cei 17 m să nu mai ajungă nici pentru a te clasa pe locul 6! Va trebui să procedăm la o reevaluare a potenţialului în această probă. Din păcate Ciochină, în care ne puneam speranţe pentru o nouă reeditare a finalei de la Tokio, nu s-a putut clasa pe măsura potenţialului său din cauza unui accident.

Greutate. La South Lake Tahoe, Mattson fusese învins şi se credea că vom asista la o nouă surpriză. Dar din prima încercare Mattson a spulberat orice speranţă şi a cucerit mult-aşteptatul titlu olimpic.

Disc. Există în sport unele momente care se cuvin punctate special. Un asemenea moment este şi va rămîne ca un capitol de aur legat de numele lui Alfred Oerter, singurul atlet din istoria sportului mondial învingător de 4 ori consecutiv la aceeaşi probă! Rezultatele anterioare, ca şi recordul de 68,40 m al lui Jay Silvester, nu au fost suficiente pentru a-l înfrînge pe Oerter, care la 32 de ani, a cucerit pentru a 4-a oară titlul cu 64,78 m — record olimpic şi record personal!

Suliţă. Capricioasa probă era cît pe aici să producă o surpriză. Înaintea celei de a 6-a aruncări conducea maghiarul Kulcsar, dar Lusis a reuşit ceea ce puţini mai credeau: revenirea pe locul pe care a figurat în toate concursurile acestui an: locul I.

Ciocan. Zsivotzki a reuşit să treacă peste «complexul Klim», care l-a învins şi la Tokio şi la Budapesta, la europene. De altfel, maghiarii au reuşit un rezultat deosebit: locurile 1, 3, 5, în această probă. Urmaşii lui Nemeth şi Csermak sînt de o mare valoare.

Decatlon. Mult-aşteptatul duel Toomey — Bendlin s-a încheiat cu victoria primului, care deţine în cîteva probe rezultate excepţionale. Bendlin s-a clasat abia

BOB SEAGREN, *recordmanul lumii şi-a adăugat şi titlul de campion olimpic (5,40 m).*

MARGITTA GUMMEL, *autoarea unui excepţional record mondial la aruncarea greutăţii (19,61 m).*

orie la 1 500 m asupra lui yun. Autor: kenianul **KE-** *(3:34,9).*

Moment din timpul finalei cursei de 3 000 m obstacole; invingător — kenianul **AMOS BIWOTT** *(562).*

Surpriză la 80 m garduri. Pe locul I **MAUREEN CAIRD** *din Australia (10,3).*

al treilea, după compatriotul său Walde. Se spera un record mondial. Acesta a rezistat insă, deși după prima zi se părea că Toomey il va depăși.

FEMEI

100 și 200 m. Wyomia Tyus a reușit pentru a doua oară consecutiv o victorie olimpică, iar cu 11,0 și un nou record mondial. Atletele negre din S.U.A. au mai ocupat locurile 2 și 5, dar la 200 m Irena Szewinska, clasată abia pe locul 3 la 100 m, s-a revanșat strălucit în 22,5, nelăsînd nici o speranță americancelor care au venit abia pe locurile 4 si 6.

400 m. Una dintre marile surprize ale întrecerilor atletice. Favoritele au capotat in fața unei atlete care a știut ce vrea și care, în plus, a avut un finiș remarcabil. La numai 0,1 sec. de recordul lumii a terminat cursa noua campioană olimpică, franțuzoaica Colette Besson.

800 m. Finală fără Vera Nikolici, dar și cu ea, părerea noastră este că Madeleine Manning nu putea fi infrintă. De altfel, Nikolici, care este o alergătoare de trenă,nu posedă un finiș deosebit și astfel este greu de crezut că ea ar fi reușit să se impună. O clasare excelentă a Ilenei Silai pe locul II a confirmat clasa sa mondială justificată în acest an in mai multe rînduri. Cu mai multă atenție pe ultimii 200 m, Silai putea realiza un record național in jurul lui 2.01, dar realiști fiind, la finiș cot la cot cu Manning, nu credem că ea putea să invingă.

4×100 m. Nici nu se putea ca avînd 3 finaliste la 100 m să nu se impună și la ștafetă. Echipa S.U.A. a realizat un nou record mondial, cu 42,8, intrecind net partenerele ei de întrecere între care Cuba, ca și la băieți, s-a clasat pe locul II. Și aici nivelul a atins valoarea vechiului record mondial. Pe locul 6 — R.F.G. cu 43,6, adică atît cît i-a trebuit Poloniei în 1964 pentru a cuceri titlul olimpic.

80 m garduri. Dublă victorie australiană. Învingătoarea Maureen Caird, la nici 17 ani, ne obligă la o reevaluare a potențialului juniorilor in general și alor noștri in special. De menționat că prima europeană se află abia pe locul 5. Valeria Bufanu, dacă reedita acel 10,6 din Europa,se clasa în finală. Așa însă...

Înălțime. Eșecul Ritei Schmidt neașteptat, a permis o altă surpriză prin victoria total nescontată a cehoslovacei Reskova cu... modestul 1,82 m. Recordul olimpic al Iolandei va rămine în picioare încă 4 ani. Să menționăm trei atlete din R.S.C. intre primele 6. Păcat că Virginia Bonci a ratat posibilitatea unei afirmări mondiale în condițiile unor rezultate care au fost sub previziunile anterioare.

Lungime. Ceea ce s-a intimplat la lungime nu se poate numi șansă, fiindcă în ziua de azi «norocul» are și el o bază reală. Pentru ca constanța anterioară a Viorícăi Viscopoleanu, rezultatele la antrenamente au constituit unul din atu-urile ei pentru un loc fruntaș. Medalia de aur se datorește acelei sărituri fantastice de 6,82 m, cu care concursul propriu-zis s-a încheiat. Săriturile ulterioare ale celorlalte protagoniste nu au făcut decît să departajeze locurile următoare. Cu cea mai slabă săritură a sa din concurs, Viorica ar fi ocupat, totuși, locul 3...

Greutate. Aproape 20 m la greutate femei. Primele două clasate, atletele din R.D.G. Margitta Gummel a depășit o nouă graniță.

Disc. Ceva asemănător cu proba de disc a bărbaților. Lia Manoliu, la a 5-a participare la Jocurile Olimpice, obține prima ei medalie de aur, realizînd astfel un unicat mondial. Învinsele ei, toate atlete care dețin sau au deținut titluri de recordmane mondiale, campioane europene etc.

Suliță. Angela Nemeth a confirmat titlul de unică realizatoare a unei performanțe de peste 60 m în acest an. Mihaela Peneș a realizat o clasare excelentă (II), aproape la fel de valoroasă ca și aurul de la Tokio. Este mai greu să menții ceea ce ai cucerit. Și locul II de acum, reprezintă o mare realizare.

Pentatlon. Accidentată la încălzire, înaintea primei probe, marea favorită Heidi Rosendahl nu a mai participat în întrecere. În lipsa sa, compatrioata ei Ingrid Becker s-a impus cu 5 098 puncte, la distanță de cea de a doua clasată, austriaca Liesl Prokop.

MOHAMED GAMMOUDI *a învins coaliția keniană, cucerind titlul olimpic la 5 000 m.*

*

În ansamblu, pe națiuni, s-a produs o nouă reevaluare a forțelor. Americanii s-au impus realizind un record de punctaj olimpic la atletism. Sovieticii, clasați pe locul II, au regresat vizibil față de ultimele ediții. Insuccesul lor la femei, în special, este de mari proporții: nici o medalie de aur!

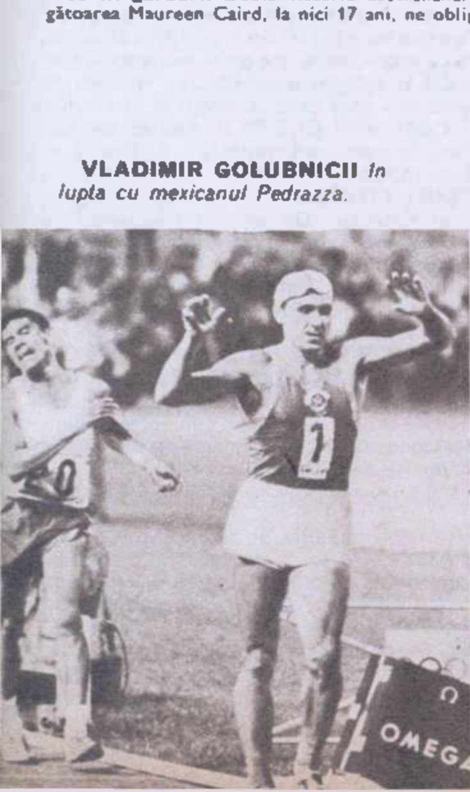
În regres față de edițiile anterioare s-au prezentat echipele Angliei, Poloniei și R.F. a Germaniei.

Comportarea atleților noștri a fost subliniată in repetate rinduri. Performanțele de la Tokio, considerate mult timp drept un «accident» au fost reconfirmate în Mexico, ca urmare a unor rezultate în care pregătirea a jucat rolul principal. Faptul că in clasamentul pe medalii, la atletism, ne-am situat, la femei, pe locul II și, în general, pe locul 6, arată pentru atletismul nostru un progres evident pe plan olimpic. Aceasta nu trebuie însă să ne facă să uităm că, deși în clasamentul olimpic ocupăm un loc de mare prestigiu inaintea Franței, Poloniei, Cehoslovaciei sau U.R.S.S. — la femei — dacă ar fi să organizăm intilniri bilaterale, rezultatul ar fi invers. Potențial avem, ne lipsește însă baza de masă. Iată un motiv serios de reflecție pentru noi.

După stele ca Iolanda și Mihaela, au apărut Lia, Viorica, Ileana. Și cine știe ce noi surprize plăcute ne mai rezervă viitorul olimpic al anului 1972!

Nicolae MĂRĂȘESCU

VLADIMIR GOLUBNICII *în lupta cu mexicanul Pedrazza.*

Doi mari atleți, doi dintre marii învinși ai Olimpiadei mexicane — **RON CLARKE** *și* **GASTON ROELANTS.**

„ALCHIMIȘTII“ ROMÂNI DE PI APELE LACULUI XOCHIMILCO

Lotul de caiac-canoe care ne-a reprezentat la a XIX-a ediție a J.O. De la stînga spre dreapta, în picioare: C. Bîrsănescu (antrenor federal), H. Ivanov, Dr. Arlănescu, G. Sipoș, A. Vernescu, V. Dumitru, Radu Huțan (antrenor principal), C. Covaliov, V. Serghei, S. Covaliov, A. Calenic, I. Patzaichin. În rîndul de jos: A. Conțolenco, M. Ionescu, D. Ivanov și M. Turcaș.

Iată că și ultimul act al Jocurilor Olimpice a fost încheiat. Între timp, medaliile cu care au fost distinși învingătorii au devenit «exponate» în vitrinele cu trofee sportive. Acum, în jurul fiecărui campion s-au țesut adevărate «istorioare». Fiecare își relatează drumul spre medalie, văzut cu ochii celui care a trecut cu brio examenul olimpic. Noi ne-am propus să revenim pe apele celui mai drept canal nautic din istoria Jocurilor Olimpice, pe apele lacului Xochimilco, pentru a... gusta din plin cîteva povestiri despre «alchimiștii» noștri, care au transformat apa lacului... în «medalii olimpice».

Campionii olimpici la canoe dublu 1 000 metri, SERGHEI COVALIOV și IVAN PATZAICHIN, imediat după festivitatea de premiere. O amintire plăcută atît pentru ei, cît și pentru iubitorii sportului cu pagae din țara noastră.

România a fost la cea de a patra sa participare în cadrul Jocurilor Olimpice de vară, la probele de caiac-canoe. Se cuvine, pentru început, să facem o scurtă incursiune în palmaresul sportivilor noștri, prezenți la startul marilor confruntări.

1956 — AUSTRALIA — Melbourne, lacul Ballarat. Aur (3 medalii), argint (1 medalie), bronz (1 medalie). Rămîne cea mai mare victorie olimpică obținută de către canoiștii români.

1960 — ITALIA — Roma, lacul Albano. Începînd cu această ediție, la Jocurile Olimpice au fost programate numai probe de viteză. România a ocupat doar un singur loc trei, deci o medalie de bronz, prin Leon Rotman.

1964 — JAPONIA — Tokio. Lacul Sagami. Argint (2 medalii — K 1 fete și C 1); bronz (3 medalii — K 2-F, K 2-B, K 4).

1968 — MEXIC — Ciudad de Mexico, lacul Xochimilco. Aur (1 medalie — canoe dublu S. Covaliov — I. Patzaichin); argint (1 medalie — caiacul de patru — A. Calenic, D. Ivanov, M. Turcaș și H. Ivanov); bronz (1 medalie, caiac simplu fete — Viorica Dumitru).

De fiecare dată, pe treapta cea mai înaltă au urcat canoiștii. Caiacul n-a ajuns decît la «argint», cu toate că, în întrecerile mondiale și europene, el deține cea mai mare colecție de medalii aurite.

UN NOU TITLU DE AUR LA «MILA 23»

«Mila 23» este un sat de pescari situat pe malul Dunării. Sat bogat în talente. Mulți tineri și tinere, plecați de aici au smuls aur unor regate internaționale. «Mila 23» deține multe medalii aurite, contribuind la mărirea zestrei sportului nostru cu padele și pagae. Anul acesta alți doi tineri, originari din «Mila 23», s-au impus în arena internațională și iată-i adăugind colecției de titluri și medalii, o mlădiță de măslin, aceea cu care sînt distinși campionii olimpici. Fiii Deltei și-au făcut, deci, din nou datoria.

SERGHEI COVALIOV ȘI IVAN PATZAICHIN

Au «lopătat» din plecare, necedînd primul loc și rezistînd cu toată ființa lor (Ivan Patzaichin era la numai o oră de la efortul fantastic pe care-l depusese în lupta cu necunoscutul în proba de canoe simplu), au fugit totodată de «furtuna» dezlănțuită de către adversari în urma lor. Peste cîteva minute, cei doi pescari se relaxau susținuți de către învinșii lor. Au trecut apoi să cîntărească cu «aur» barca. Pe podiumul alb, pe cea mai înaltă treaptă, mîndri, admirau «tricolorul» în dansul său spre cerul albastru al Mexicului. ERAU CAMPIONI OLIMPICI! Asaltați de ziariști, fotoreporteri, radioreporteri, ei s-au prezentat de îndată:

SERGHEI COVALIOV, 24 de ani, maestru emerit al sportului. De patru ani activează la clubul Dinamo sub conducerea antrenorului emerit Radu Huțan. Palmares: 4 titluri de campion național, 13 victorii internaționale și 1 titlu de campion mondial (Grünau 1966, împreună cu Vicol Calabiciov).

IVAN PATZAICHIN, 19 ani. Primii pași în sport, în anul 1967. Are 2 titluri de campion național (1968) și cîteva victorii internaționale. A participat și la proba de canoe simplu, terminînd cursa pe locul 7. Antrenorul său este de asemenea Radu Huțan (Dinamo).

•

După sosirea în patrie, pe aeroportul Băneasa, în mijlocul celor dragi, i-am remarcat pe cei doi premiați îmbrățișîndu-se la început cu alte două foste mari vedete ale canoei românești: Simion Ismailciuc — care plîngea fericit — și campionul mondial Vicol Calabiciov — care-l privea cu mult drag pe fostul său coleg de echipă, Serghei. Se felicitau. I-am rugat să-mi acorde un minut.

VIORICA DUMITRU, medaliata cu bronz.

Patzaichin își arată «șeful» de barcă și-i spune: **Nene, vorbește tu!** (Covaliov, lent ca apa Dunării, ni se adresează tuturor):

«Eram tare fericiți și nu știam cum să ne stăpînim sentimentele. Acasă (în Deltă) la marile noastre bucurii săream în apă. Am avut un moment aceeași senzație, dar performanța de a fi «primii» ne-a răcorit urgent, mai ales că organizatorii erau grăbiți cu festivitatea de premiere. Nu ne venea să mai coborîm de pe piedestalul alb. Am fi vrut ca performanța noastră să fie veșnică. Visam. Am deschis ochii și apoi, în timp ce se intona imnul României, am gîndit că va trebui să muncim în continuare pentru a apăra ceea ce am cucerit. Faptul că sîntem încă tineri ne-a dat speranțe. Excelenta noastră Lia Manoliu a fost prezentă pentru a cincea oară la Jocurile Olimpice. La fel și noi, sperăm să luptăm cel puțin încă două ediții, să ducem astfel mai departe valoarea canoei românești prezentă în finalele olimpice din ediția a XVI-a.

CAIACUL DE ARGINT

Puteam foarte bine să fim și «caiacul de aur», dacă pe linia de sosire eram noi în «tras» și nordicii în «degajare». Atribuirea «metalului olimpic» s-a putut face numai după ce a fost consultată fotografia. Ne-am urcat pe podium, dar numai pe o singură treaptă, aceea din stînga, pentru locul II. Simțeam o amăreală în gură. Amăreala aceluia care se considera frustrat pe nedrept. Nu ne venea să credem că norvegienii ne sînt «nași» oficiali. Caiacul nostru a alunecat destul de bine, în schimb ei au avut după cine trage. Noi ne-am simțit foarte bine în timpul cursei, respectînd riguros tactica antrenorului nostru Radu Huțan. De fapt, acum îi cam invidiez pe atleți pentru faptul că regulamentul a fost în favoarea lor, adică, participarea în probe se făcea pe baza trecerii unui barem — puteau participa trei sportivi de fiecare țară. La noi a fost permisă înscrierea numai a unui singur echipaj. La finalele noastre de acasă am avut mult mai multe emoții, pentru că valoarea caiacelor noastre de 4 este foarte apropiată. Prezența în startul olimpic a 2 sau 3 echipaje românești ar fi adus mai multe puncte, dar regulamentul este regulament și deci, noi am rămas cu «argintul». A fost o chestiune de șansă. Cîte nu se întîmplă în lumea apelor. (Interlocutorul nostru a fost «veteranul» Haralambie Ivanov).

Iată-i pe componenții caiacului de argint:

Anton Calenic, 25 de ani, tractorist. Practică caiacul din 1964 (Dinamo). Are 8 titluri de campion național; 1 titlu de campion mondial (Grünau 1966) și 1 titlu de campion european (Duisburg 1967).

Dimitrie Ivanov, 24 de ani, pescar. Activează din anul 1965 (Dinamo). De 7 ori campion național și un titlu de campion mondial (Grünau 1966).

Mihai Țurcaș, 26 de ani, student I.E.F.; 9 titluri de campion național, un titlu de campion mondial (Grünau 1966) și un titlu de campion european. Primul contact cu caiacul în 1960 (Dinamo).

Haralambie Ivanov, 27 de ani, pescar. Component al clubului Steaua (antrenor N. Navasart). De 7 ori campion național, trei titluri de campion mondial și de patru ori campion european. Practică caiacul din 1962.

FATA CU PĂRUL DE BRONZ

Aceasta este Viorica Dumitru, care pe apă are două codițe, iar pe uscat o avalanșă capilară de culoarea bronzului. Are 22 de ani, este funcționară. E componentă a clubului Dinamo și face sport din 1965. Este maestră a sportului. A îmbrăcat de 4 ori tricoul de campioană națională. La campionatele mondiale din 1966 (Grünau) a terminat pe locul VI. În 1965 a cucerit titlul de campioană europeană la junioare.

Am recunoscut-o imediat după ce a trecut pragul avionului. De sub sombrero, îi alunecau pe umeri «șuvițele» de păr ca bronzul. Cu zîmbetul pe buze, fața ei radia bucuria acelei medalii de 4 puncte. Era uimită și ea, ca și celelalte fete din delegație, de puhoiul venit la aerogară în întîmpinarea lor. Medaliații au făcut un tur de onoare. Printre ei era și Viorica Dumitru. I-am răpit cîteva secunde pentru... dumneavoastră.

«Trăgeam pe culoarul 1. În stînga mea alergau spectatorii, în dreapta aveam 8 adversare. Specialiștii m-au cotat pe locul 4—6. Simțeam caiacul cum sparge luciul apei. Priveam «prova». Voiam să termin cît mai bine. Distanța, deși scurtă, mi se părea fără sfîrșit. Am auzit semnalul de sosire și am început să număr: unu, apoi alt semnal, deci doi și ridic privirea, treceam acum a treia. După mine Pfeffer. Aveam medalia asigurată și marea satisfacție că m-am revanșat față de Pfeffer, căreia îi eram datoare. E tare bine pe podium. Aș vrea să încerc pe viitor și locul II sau chiar I. N-ar strica cu nimic «zestrea» de medalii».

Aceasta este Viorica Dumitru...

CU OPT SECUNDE SUB ULTIMA NOASTRĂ PISTĂ DE CONTROL

În mijlocul lumii sportive de pe betonul aeroportului Băneasa, cu statura-i impunătoare, «amiralul caiacului», port-drapelul delegației noastre din Mexic, aducea cu sine o amintire tristă. I se putea citi pe față. M-am apropiat de grupul său, salutîndu-l. Bebe Vernescu înțelesese că ne este dator o explicație.

«Nu pot găsi scuze. Timpul realizat de noi (n.r. echipajul Vernescu — Sciotnic) **în finală a fost cu opt secunde mai slab decît ultima noastră pistă de control, unde de fapt am tras singuri. Am plecat obișnuit de tare și aveam totuși impresia că ceva ne ține pe loc. Să fi fost vinerea noastră neagră? Regretăm din tot sufletul această nereușită, pot spune chiar — nescontată. În ultimii ani — excepție făcînd finele acestui sezon — n-am cedat locul 1 sau 2 și asta mă cam nedumerește și, deci, iată cauza nemulțumirii noastre față de cele întîmplate pe Xochimilco. Acum nu ne rămîne decît să-i felicităm pe învingătorii noștri și, dacă mai există credit pentru noi, să muncim mai departe pentru reabilitarea noastră în fața acelora care s-au bucurat de succesele noastre și ne-au apreciat munca de ani în șir.**

Antrenorii Radu Huțan și Cornel Bîrsănescu sînt mulțumiți de rezultatele obținute la J.O. și-i felicită, și pe această cale, pe toți componenții lotului și pe cei care i-au sprijinit în munca de pregătire (prof. C. Mercurean, Dr. I. Artănescu și antrenorul St. Vișevan)

Paul ROMOȘAN

Sportivii noștri au îmbrăcat pentru un moment costumele naționale ale reprezentanților din Camerun (cel mai tînăr stat în sportul padelelor). Cu această ocazie, antrenorul federal C. Bîrsănescu, împreună cu caiaciștii Ieremia și Țurcaș și canoiștii Patzaichin și Maximov, a acordat asistență tehnică noilor adepți ai caiacului și canoei.

Aurel Vernescu a coborît trist din avion, cu părere de rău pentru faptul că n-a confirmat la Ciudad de Mexico. Primul care l-a și iertat a fost fiul său, Petrișor. Tatăl speră într-o reconfirmare, dar de data aceasta — după cum ne-a declarat — în probele de simplu.

MEXICO 68

După mai multe tentative, înotătoarea olandeză **ADA KOK** a ...găsit în bazinul olimpic medalia de aur, mult-visata medalie. Ea a parcurs 200 m delfin în 2:24,7 — nou record olimpic, revanșindu-se astfel pentru relativul insucces (locul IV) din cursa de 100 m delfin.

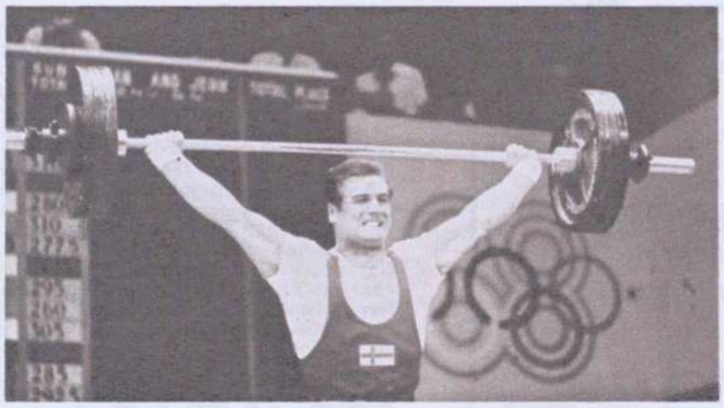
Gimnasta cehoslovacă **VERA CEASLAVSKA** își privește încîntată bogatul ...buchet de medalii cucerite la Jocurile Olimpice din Mexic. Datorită celor patru medalii de aur, printre care străluceau și două de argint, campioana cehoslovacă a fost decretată, pe merit, regina acestei ediții a J.O.

Jocurile Olimpice din Mexic își trăiesc ultimele clipe. Festivitatea de închidere se va termina și, așa cum anunță marele tablou electronic, vom intra în perioada Jocurilor Olimpice de la München 1972...

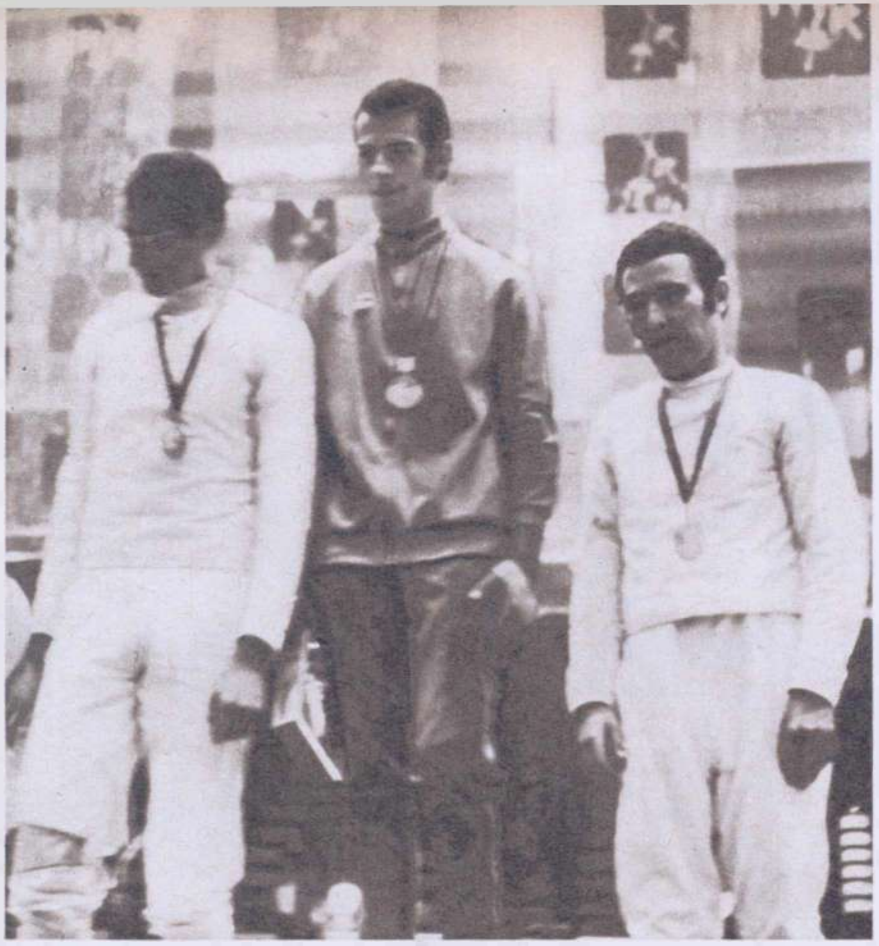
Singura medalie olimpică de aur a Finlandei a fost cucerită de halterofilul KAARLO KANGASNIEMI. În limitele categoriei 90 kg, el l-a învins cu zece kg pe sovieticul Ian Talts, realizînd în final excelenta performanță de 517,5 kg. Kaarlo a confirmat astfel marile speranțe ale suporterilor finlandezi.

Conform așteptărilor, turneul olimpic de fotbal nu s-a ridicat la o valoare tehnică deosebită. Deși surprizele de proporții au abundat, echipa UNGARIEI a ajuns, totuși, în finală. Sportivii maghiari au cîștigat titlul olimpic învingînd Bulgaria cu 4—1. În imagine, golul patru înscris de campionii olimpici.

O medalie de aur și una de argint pentru natația iugoslavă! Autoarea acestei performanțe, cu totul neașteptate, este tînăra înotătoare DJURICA BJEDOV, care, totodată, a stabilit și un nou record olimpic în proba de 100 m bras: 1:15,8. Iat-o pe sportiva iugoslavă pe podium primind felicitările americancei Sharon Wichman (locul III). Pe locul doi, sovietica Galina Prozumenscikova (1:15,9).

MEXICO 68

Pe podiumul olimpic Ionel Drîmbă, campionul, încadrat de Jenő Kamuti (Ungaria) — locul II și Daniel Revenu (Franța) — locul III (fotografia din stînga).

Ionel Drîmbă în vizită în frumosul parc de distracții din Ciudad de Mexico (jos).

Pecetea aurului olimpic

Aurul olimpic are radiații miraculoase. Lui Ionel Drîmbă, strălucirea lui i s-a întipărit pe figură, ca o pecete. Zîmbet. cu un chenar discret de mulțumire, cu încrustații de încredere în viitor și pe un fond de fericire, de netărmurită fericire.

Lui Ionel i-am făcut o vizită acasă, în după amiaza zilei cînd avionul l-a readus pe el și pe Ileana, soția sa, în țară. Știa de ce îl vizitez. Îl avizasem de la aeroport. Nu a mai așteptat să-i pun întrebări. Simplu, însuflețit, a început să-și depene amintirile.

— «Eram bine pregătit. Aveam un moral ridicat. În vară reușisem să smulg cîteva victorii unora dintre cei mai buni floretiști europeni. Obținusem victorii la sovieticii Putiatin — campion mondial 1966 și 1967, Svesnikov — campion mondial 1962 și medaliat cu bronz 1965 și la Sisikin — vicecampion olimpic 1960. Înregistrasem succese la polonezii Parulschi și Woyda, campion și respectiv vicecampion mondial, la maghiarul Kamuti, de asemeni vicecampion mondial, ca și la alți sportivi deosebit de bine cotați pe plan mondial. Pe toți aceștia i-am reîntîlnit în Mexic și cu toate că, dat fiind antecedentele, ar fi fost normal să mă prezint pe planșe degajat, fără emoții, chiar de la prima întîlnire, în eliminările directe, cu austriacul Birnbaum, am simțit că nu prea sînt în apele mele. Un nod mi se pusese în gît și aveam senzația de sufocare.

La austriac am cîștigat cu 5-0 și 5-3. Apoi l-am depășit și pe italianul Pineli cu 5-2 și 5-4. ca imediat după aceasta să capotez în fața francezului Revenu. La «mișcarea» a doua și a treia, enervat de o pana de curent care ne-a întrerupt partida jumătate de oră, greșesc dînd posibilitate lui Revenu să mă facă șah mat (3-5, 5-1, 5-2). Așa am ajuns să intru în recalificări, în timp ce colegul meu, Mihai Țiu, cîștigase fără complicații dreptul să se prezinte în turneul final al celor mai buni 6.

— Pînă la urmă — am intervenit — printre cei 6 finaliști a apărut și numele lui... Drîmbă!

— Altfel n-aș mai fi fost medaliat olimpic. Am să trec peste întîlnirile din recalificări, pe care le-am cîștigat fără prea multe probleme. Intrasem în mînă. Singurii care m-au făcut să mă întrebuințez au fost Woyda și Mureșan. La ce vreau să mă opresc este tocmai turneul final, iar de la acesta am să amintesc victoria lui Țiu asupra lui Revenu. După mine, strălucita comportare a lui Țiu în fața lui Revenu a hotărît soarta medaliei de aur care a luat drumul Bucureștiului și nu cel al Parisului.

În turneul final se calificaseră trei francezi — Magnan, Noel și Revenu — maghiarul Kamuti și eu împreună cu Țiu. Întîlnindu-mă cu Noel, pierd în fața acestuia într-un mod care nici acum nu mi-l pot explica. Revenu, în schimb, avea două victorii prețioase obținute la compatrioții săi, iar în cazul în care ar fi învins și pe Țiu, medalia de aur i-ar fi revenit fără nici o altă formalitate.

Conștient de greaua misiune pe care o avea și anume aceea de a restabili echilibrul în lupta pentru medalia de aur, prin înfrîngerea valorosului trăgător francez, Țiu nu se lasă intimidat de faima și mai ales de forma acestuia și într-o luptă pe care aș numi-o, fără exagerare titanică, părăsește planșa victorios. A condus cu 1-0, dar a fost egalat. A preluat din nou conducerea (2-1) și din nou a fost egalat (2-2). Printr-un efort care ne-a făcut pe toți să amuțim realizează 3-2 și iarăși Revenu egalează (3-3). În sală se făcuse o liniște mormîntală. Se auzea doar zăngănitul scurt, sacadat, al armelor. Spectatori sau concurenți, transpiră deopotrivă. Tensiunea ajunsese la maximum cînd Țiu, prin două atacuri fulgerătoare, punctează tot de atîtea ori, deslănțuind furtuna de aplauze. Noi, sportivii din delegație, spectatorii, l-am înconjurat pe Țiu, l-am îmbrățișat, l-am felicitat. Revenu nu mai era campion olimpic. Cel puțin deocamdată. Întîlnirea următoare urma să o aibă cu mine..

Cu Revenu aveam o socoteală. Mă scosese din eliminări, iar acum mi se oferea ocazia revanșei. Și mi-am luat-o. Greu, dar mi-am luat-o. Am cîștigat partida cu Revenu la 5-4. A fost o luptă «pe viață și pe moarte» și totuși, cînd stau și mă gîndesc, asalturile lui Țiu în partida cu Revenu, din turneul final, au fost parcă cu mult mai frumoase decît cele pe care le-am realizat eu cu același valoros trăgător francez. Țiu este un floretist excepțional, un coleg admirabil...

•

Modest ca întotdeauna, Ionel Drîmbă a continuat să ne vorbească entuziast despre Țiu, despre Mureșan, despre Aukler, despre Falb și nici un cuvînt în plus despre marele lui succes. Nici nu era nevoie. Pe față îi radia fascinant bucuria aurului olimpic.

G. ȘTEFĂNESCU

BRONZUL A POLEIT AURUL

Medaliate cu bronz la J.O. din Mexic, pentru o comportare de... aur! Nimic exagerat în această afirmație. În disputa pe echipe, fetele noastre n-au pierdut nici o întîlnire. Au dispus de scrimerele din Polonia, Anglia și U.R.S.S. și au făcut meci egal (8—8) cu cele din Ungaria și Franța. De ce, atunci, doar locul III? Este un mister a cărui dezlegare poate fi găsită numai în regulamentul năstrușnic al acestei discipline. Apreciind la justa sa valoare frumoasa lor performanță, noi aplaudăm fetele ca și cum ar fi cucerit aurul cel mai pur. Și iată-le pe cele cinci performere. În fotografie, de la stînga la dreapta: Olga Szabo, Maria Vicol, Ileana Drîmbă, Ecaterina Iencic și Ana Ene.

Cînd i-a dispărut lui Marcel Roșca tracul...

Reușim cu greu să-l despresurăm pe Marcel Roșca din strînsoarea celor veniți la aeroport să-l felicite pentru frumoasa sa ispravă. Cerem «asediatorilor» un armistițiu de numai trei minute, răgaz în care medaliatul cu argint la J.O. din Mexic să spună cîteva cuvinte și pentru cititorii revistei. Din lipsă de timp sărim peste frazele de introducere și intrăm direct în subiect.

— În ce moment din timpul concursului a început să-ți surîdă un loc pe podiumul olimpic?

— La cîteva ore după prima manșă am început să mă gîndesc la care dintre cele trei medalii aș mai fi îndreptățit să aspir.

— Bine, dar după prima manșă ocupai abia locul VI...

— Tocmai de aceea insuccesul a avut darul dușului rece. Tracul din ajun care se accentuase exasperant în timpul primei manșe, se volatilizase. Mă simțeam descătușat, ușurat. M-am întins pe pat și am adormit pe loc. Un somn fără vise, liniștitor. În dimineața manșei a doua m-am regăsit într-una din zilele mele bune, cînd totul mi se înfățișează în roz. Cu o asemenea dispoziție nu se putea să dau greș în concurs. Am tras și am recuperat din punctele pierdute — sub imperiul tracului — în manșa din ajun. Și iată-mă intrat într-un meci de baraj, pentru locul II, cu sovieticul Suleimanov. Am cîștigat meciul și odată cu el medalia olimpică de argint. Așa a fost ...

— După cîte știm, în Mexic ți-ai făcut mulți prieteni și fără îndoială că toți aceștia au ținut să te felicite pentru victorie...

— Prietenii mexicani m-au sărbătorit în două rînduri. Prima oară pentru cei 25 de ani pe care i-am împlinit la 18 octombrie. Atunci am primit multe cadouri, mi s-a cîntat la chitară, în sfîrșit a fost o sărbătorire pitorească, cu totul altfel decît se obișnuiește la noi. Și am mai fost sărbătorit și pentru medalie. Atît de entuziast încît am... sfeclit-o. Printre altele, amicii mexicani m-au aruncat în sus ca pe o minge, iar de acolo, de la înălțime, mă gîndeam ce s-ar întîmpla dacă, la aterizare, mîinile lor viteze m-ar face scăpat... După cum se vede, din emoțiile avute am ieșit teafăr...

— Acum, după succesul din Mexic, ce-ți mai dorești?

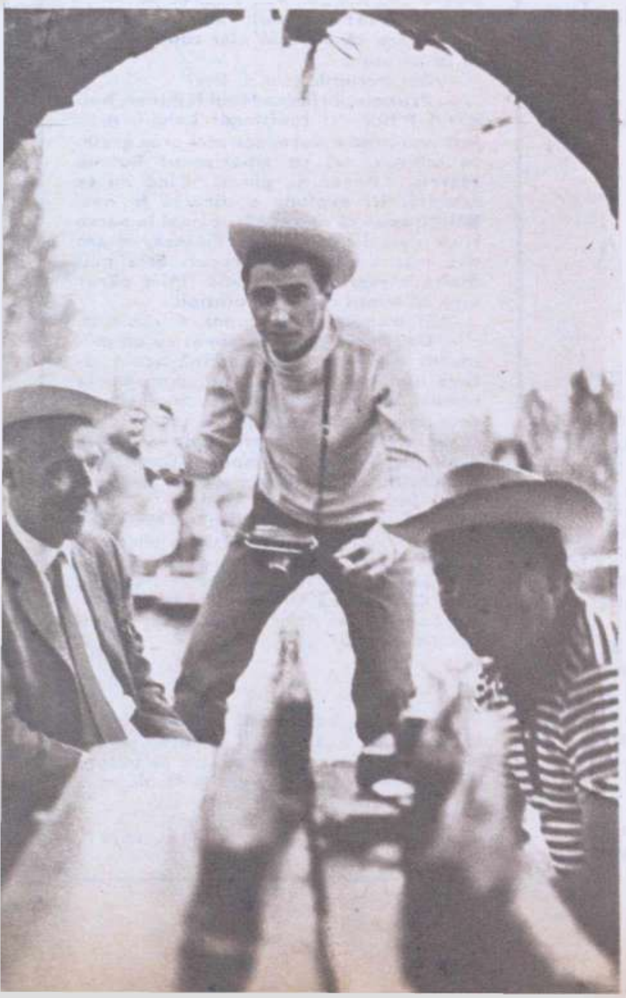
— Să mă bucur de același succes și ca actor. Sînt proaspăt absolvent al Institutului de artă dramatică. Îmi iubesc profesia și aș vrea să fiu cel puțin tot atît de aplaudat la teatru, pe scenă, așa cum am fost aplaudat la poligon pentru victoriile sportive.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care a reușit să ni le spună Marcel Roșca. Armistițiul de trei minute luase sfîrșit, iar prietenii s-au grăbit să-l răpească pe medaliat de lîngă noi.

La aeroport am mai rămas totuși cîteva minute. Țineam neapărat să-l găsim și să-l felicităm și pe Nicolae Rotaru, «marele ghinionist», de la proba de armă liberă, calibru redus, 60 focuri culcat. În sfîrșit l-am găsit și l-am felicitat. Felicitările le merită. Nu atît pentru locul IV, ocupat de el în proba respectivă — care trebuie să recunoaștem este totuși o performanță — cît mai ales pentru cele 597 pct.. rezultat de mare valoare, la numai un punct distanță de cifra medaliatului cu aur, cehoslovacul Jan Kurka.

G.St.

Amintire din Mexic. Cu pitoreștile sombreros pe cap, antrenorul Petre Cișmigiu (stînga), Marcel Roșca (în mijloc) și Ion Tripșa.

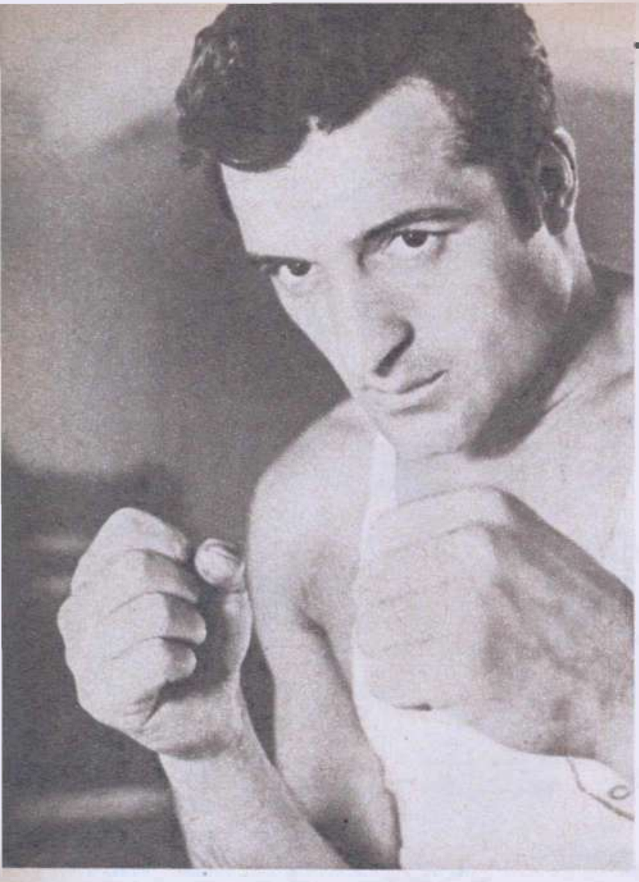

CARTE DE VIZITĂ

În nr. 18 al revistei noastre, închinat în totalitate prezentării olimpicilor români, pagina rezervată tirului nu a putut cuprinde date complete privind activitatea și palmaresul selecționaților pentru J.O. Iată de ce socotim oportun ca asupra lui Marcel Roșca, medaliat cu argint la această ultimă ediție a Jocurilor Olimpice, să revenim cu unele mici completări.

Așadar, Marcel Roșca este născut în București, la 18 octombrie 1943, iar în tir a debutat în anul 1961 la clubul sportiv Știința (antrenor Stelian Papură). Un an mai tîrziu el se transferă la clubul Dinamo (antrenor Șt. Petrescu), unde se dedică pistolului viteză. Începînd cu anul 1963 numele lui Roșca începe să se impună pe poligoanele din țară și din străinătate. În acel an, cu 587 pct., Roșca se clasează pe locul II la campionatele republicane. Un prim succes, amplificat la campionatele anului 1964, care îi aduc talentatului pistolar titlul de cel mai bun trăgător, la arma respectivă, din țară. Acest titlu avea să-l mai cucerească și în anii 1966 și 1968. Cel mai bun rezultat al său, la această armă, este 594 pct., realizat anul trecut în cadrul săptămînii preolimpice din Mexic. Performanța sa i-a dat dreptul să urce atunci pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor și faptul a contribuit la prezentarea trăgătorului român, cu cuvinte elogioase, în presa țării care avea să găzduiască Jocurile Olimpice. Așa a devenit Marcel Roșca cunoscut în Mexic, iar ultimul său succes, medalia de argint cucerită la Jocurile Olimpice, i-a mărit considerabil popularitatea, nu numai în Mexic, dar pretutindeni în lume.

...1958. Campionatele republicane ale boxerilor juniori. Printre participanţii la finale, un nume nou: Ion Monea. Pe atunci, un băiat anonim, care doar cu un an în urmă începuse să înveţe, în sala de antrenament a «Tînărului dinamovist», cum se execută o directă sau un croşeu. Cînd a coborît din ring, ciufulit şi transpirat, îşi ştergea cu mîneca primului său tricou de campion un firicel roşu, care se încăpăţîna să-i izvorască din nasul lovit. M-am apropiat de el cu intenţia să-i iau un interviu. Parcă îl aud: **«...La 30 octombrie împlinesc 18 ani... M-am născut la Tohanul Vechi, lîngă Braşov...»**

Nici azi nu vă pot spune care dintre noi doi era mai emoţionat. Monea la primul său titlu de campion sau subsemnatul la cel dintîi interviu sportiv...

De atunci au trecut zece ani. Am ramas, într-un fel, nedespărţiţi. Ion, acolo sus, în careul magic, iar eu la masa presei, cu pumnii strînşi, dorindu-i victoria. Cînd în 1960 Monea a cîştigat pentru prima dată centura de campion la seniori, vă spun sincer, nu credeam că inaugurează o carieră atît de frumoasă. Dar în acelaşi an, la Jocurile Olimpice de la Roma, Ion Monea a cucerit pentru boxul românesc o preţioasă medalie de bronz, garanţie a valorii sale indiscutabile. Au urmat alte şi alte succese. Spaţiul nu ne permite să le amintim pe toate. Vom face, însă un rezumat al celor mai importante: 9 titluri consecutive de campion republican (1960—1968), campion balcanic în 1961 şi 1962, medalie de bronz la J.O. de la Roma, medalie de argint la campionatele europene din 1963 (Moscova) şi de bronz la cele din 1967 (Roma).

Acum «semigreul» nostru s-a întors din Mexic cu o nouă medalie olimpică, de data aceasta una de argint.

— Cum a fost Ioane — l-am întrebat la sosirea pe aeroport.

Monea a dat din umeri ca de obicei atunci cînd vine vorba despre meciurile sale şi a tăcut. Nici o dată nu i-a plăcut să-şi povestească aventurile din ring. Ai avea impresia că nu e deloc vorbăreţ. Dar nu este aşa. Dacă aduci vorba despre pescuit, marea lui pasiune înafară de box, nu-l mai poţi opri.

Nu am insistat cu întrebările despre turneul olimpic de box. Mi-am dat seama că nu mi-ar fi spus mare lucru. De altfel, faptul că nu putuse participa la finale, din cauza accidentului suferit în meciul anterior, îl făcea şi mai scump la vorbă. Ne-am despărţit după ce l-am felicitat încă o dată pentru medalia sa de argint, care reprezintă cel mai bun rezultat obţinut de boxerii noştri la ultimele trei ediţii ale Jocurilor Olimpice.

P.H.

Argint pentru Ion Monea

Bronzul lui Cuţov

Înalt, blond, ochi albaştri, vesel tot timpul, foarte prietenos, trăsături fine, elegant. Ai crede, mai degrabă, că e un tînăr actor de cinema decît un amator de croşee şi directe. Acesta este în cîteva cuvinte Calistrat Cuţov, medaliatul nostru cu bronz în competiţia pugilistică din Mexic.

La întoarcerea delegaţiei sportivilor români de la Jocurile Olimpice, Cuţov a coborît din avion fericit cum nu l-am mai văzut pînă atunci. Avea în valiză medalia olimpică, trofeu care înseamnă foarte mult pentru un sportiv de vîrsta sa.

— Cum a fost, Cuţache — îl întreb după ce l-am felicitat.

— Foarte frumos, dar destul de greu.

— Amintiri plăcute?

— Multe, foarte multe. În primul rînd am fost încîntat de călătoria aceasta lungă. Mi-a plăcut totdeauna să văd locuri şi oameni noi. Cînd eram copil, împreună cu cîţiva prieteni din comuna Smîrdan Nou, unde m-am născut, ne vorbisem să ne facem marinari. Dunărea era aproape şi gîndul nostru aluneca pe ape tocmai pînă la... Sulina, la mare. În loc de marinar am ajuns electrician. În schimb am împlinit 20 de ani în timp ce mă aflam la Jocurile Olimpice din Mexic.

— Şi evenimentul a trecut neobservat?

— Da de unde. M-au felicitat toţi colegii, iar maestrul Popa mi-a făcut «cadou» un antrenament de-a curs apa de pe mine. Parcă îl aud: «La mulţi ani Cuţache şi trage tare că nu mai eşti copil. Acum ai 20 de ani.»

— Dar meciurile cum au fost?

— Primele, cu finlandezul Nikinen, bulgarul Pilicev şi tunisianul Lahdil, n-au fost nici prea uşoare, dar nici prea grele. În schimb, cel cu americanul Ronnie Harris... Boxer, nu glumă. Cînd nu te aşteptai îţi exploda o directă în nas. Băieţii spun că m-am bătut cu el în parte şi că meciul a fost strîns. Eu însă, mi-am dat seama că m-a întrecut. Ştia mai multă meserie decît mine. Mi-a părut bine că a ieşit campion olimpic.

— Şi medalia ta de bronz e valoroasă.

— Da. Parcă încep să am şi eu un palmares de boxer serios. Pînă acum cîteva luni, cînd am devenit campion la seniori, nu mă puteam lăuda decît cu cele două titluri cucerite în 1965 şi 1967 la juniori. Mai aminteam eu de victoriile obţinute în faţa italianului Casella şi francezului Azzaro, dar tot nu însemna mare lucru...

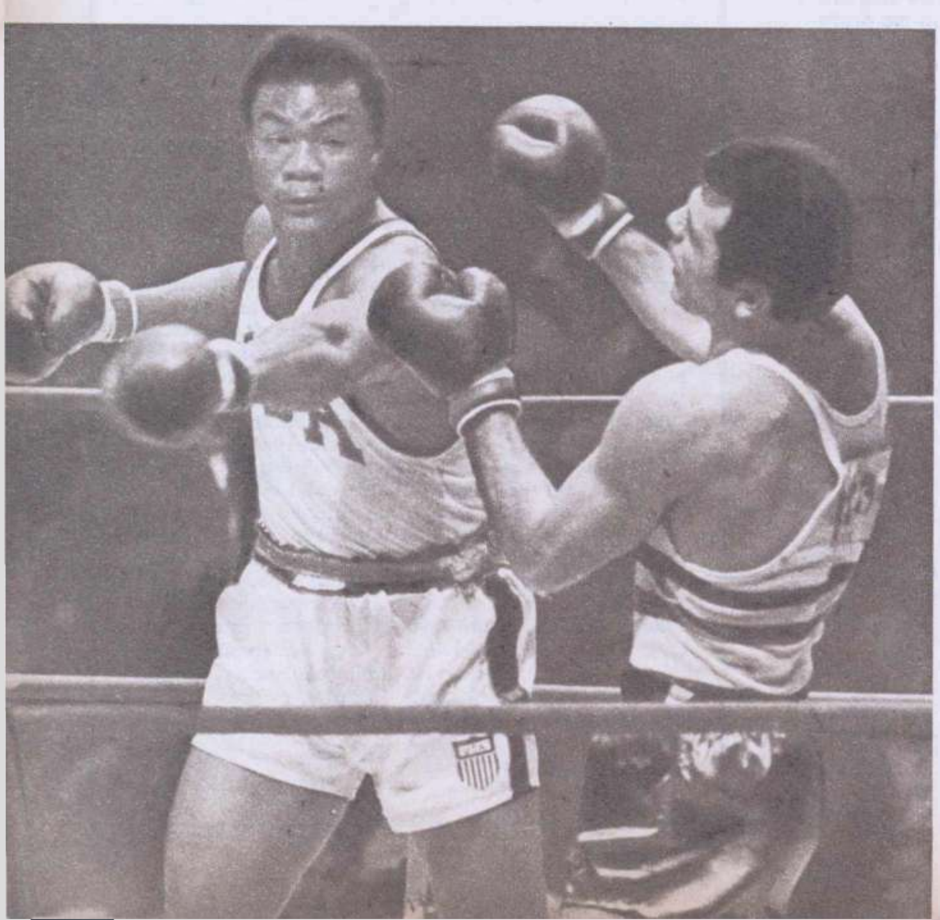
— Aşa este. De-acum începi să ai un palmares frumos, care, însă, trebuie onorat şi cu alte victorii. Asta înseamnă că...

— Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi: «Trage tare Cuţache că nu mai eşti copil...» — m-a completat el rîzînd şi a fugit spre autobuzul sportivilor.

•

Venind spre redacţie, mă gîndeam la acest băiat simpatic şi talentat. Îl revedeam pe podium, fericit. Dar, de data aceasta, pe treapta cea mai de sus. Deci nu era în Mexic, ci... la München, în 1972.

Petre HENŢ

MĂNUŞA DE AUR

Iată-l pe «greul» GEORGE FOREMAN luptînd cu reprezentantul nostru Ion Alexe. Nimeni nu l-a putut opri însă pe Foreman din drumul său spre medalia de aur, pe care a cucerit-o în stil de mare campion. Boxerul american, în vîrstă de 19 ani, are în palmares 21 de întîlniri (18 victorii, dintre care 11 prin K.O. şi 3 înfrîngeri). Anul acesta şi la tradiţionala competiţie a amatorilor americani, «Mănuşa de aur», disputată la Las Vegas, Foreman s-a clasat pe primul loc.

Podiumul luptătorilor

MEXICO 68

Cei trei luptători medaliați la Ciudad de Mexico au aterizat pe Băneasa: ION BACIU *(argint),* NICOLAE MARTINESCU *(bronz) și* SIMION POPESCU *(bronz) — de la stînga spre dreapta.*

Medalie de argint: ION BACIU — categoria 57 kg, lupte greco-romane.
Medalie de bronz: SIMION POPESCU — categoria 63 kg, lupte greco-romane; NICOLAE MARTINESCU — categoria 97 kg, lupte greco-romane.
Locul IV: NICOLAE NEGUȚ — categoria 87 kg, lupte greco-romane; ȘTEFAN STÂNGU — categoria +97 kg, lupte libere.
Locul V: PETRE COMAN — categoria 63 kg, lupte libere; ION ȚĂRANU — categoria 78 kg, lupte greco-romane; CONSTANTIN BUȘOI — categoria +97 kg, lupte greco-romane.

Acesta este bilanțul luptătorilor români la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice de la Ciudad de Mexico. Transformate în puncte, aceste locuri 2, 3, 4 și 5 dau un total de 25. Cifra 25 reprezintă cel mai mare punctaj realizat de luptătorii noștri, de la Olimpiada 1956 de la Melbourne încoace. După cum se știe, în Australia, unde a început afirmarea, luptele greco-romane au adus 8,5 puncte. La Olimpiada următoare, în 1960 la Roma, luptele greco-romane au cucerit pentru România prima medalie de aur prin Dumitru Pârvulescu și au totalizat 19,5 puncte. La Jocurile Olimpice de la Tokio, în 1964, luptătorii noștri de la greco-romane au obținut 17,5 puncte, iar cei de la «libere» — 1 punct.

Deci, cele 25 de puncte obținute LA UN LOC de luptele libere și cele greco-romane reprezintă și locul întîi în clasamentul pe discipline la Ciudad de Mexico.

Cifra de 25 de puncte ale luptătorilor români la Ciudad de Mexico vine să dovedească că slaba comportare la «europenele» de greco-romane de la Västeras a fost doar un accident, nicidecum o caracteristică a reprezentanților noștri la această disciplină. La această disciplină în care România a devenit cunoscută și apreciată nu numai cu ocazia Jocurilor Olimpice, dar și la campionatele mondiale. Este suficient să-i amintim, în afară de campionul olimpic de la Roma — Dumitru Pârvulescu, pe campionii mondiali Valeriu Bularca, Ion Cernea și Ion Baciu, trecînd peste medaliații cu argint și cu bronz, peste medaliații de la diferitele ediții ale «europenelor», ca să obținem o confirmare a afirmației de mai sus.

Principala contribuție în această tradițională afirmare pe plan internațional, începînd din 1956, a avut-o cu regularitate echipa antrenorului emerit ION CORNEANU — luptătorii de la greco-romane. De numele lui Ion Corneanu sînt legate toate triumfurile luptătorilor de la greco-romane, el fiind cel mai vechi antrenor federal din România. Dacă nu ar fi fost atît de nefavorabili sorții la Ciudad de Mexico, campionul mondial Ion Baciu ar fi reușit, poate, eventul: să fie și campion olimpic. Dar în tururile pe care le-a parcurs a întîlnit cei mai redutabili adversari, sfîrșind prin a se întîlni cu maghiarul Varga. Ca și la «mondialele» de la București, Baciu a terminat la egalitate cu Varga. Dar, nu ca și la București, cînd lui Baciu i-a revenit medalia de aur, iar lui Varga — aceea de argint. De data asta, rolurile în atribuirea medaliei de aur și a celei de argint s-au inversat.

L-am întrebat pe Ion Baciu dacă nu e puțin trist pentru nereușita sa la titlul olimpic. Mi-a răspuns: **«Cred că drumul meu a fost cel mai spinos. Atît de spinos, cum nu mi l-am putut închipui. Din această cauză, mă declar mulțumit de medalia de argint obținută la Olimpiada din Mexic, cu atît mai mulțumit cu cît am dovedit prin cucerirea ei că nu mi-am pierdut capacitatea de a lupta cu succes pentru culorile noastre, așa cum se credea înaintea «europenelor» de la Västeras, unde nici măcar... nu am participat. Medalia de argint de la Ciudad de Mexico constituie, așadar, pentru mine un stimulent moral deosebit de puternic în pregătirile pe care le voi face și de acum înainte în vederea viitoarelor «europene» și «mondiale», în vederea Olimpiadei de la München din 1972. Promit să lupt pentru a-mi asigura locul în echipa României pentru viitoarea Olimpiadă cu aceeași ardoare cu care am luptat și cu care voi lupta pentru obținerea unei medalii de aur. Prin asta vreau să înțeleg că, în special la categoria 57 de kilograme, a deveni titular este foarte greu, iar reușita e o adevărată performanță».**

Desigur, e o situație care nu ne poate face decît să ne mîndrim: nu umblăm cu lumînarea după un titular, ci organizăm selecții dîrze pentru ocuparea acestui post.

I-am urat succes lui Baciu în realizarea dorințelor, și, prin el, tuturor luptătorilor noștri.

Horia CRISTEA

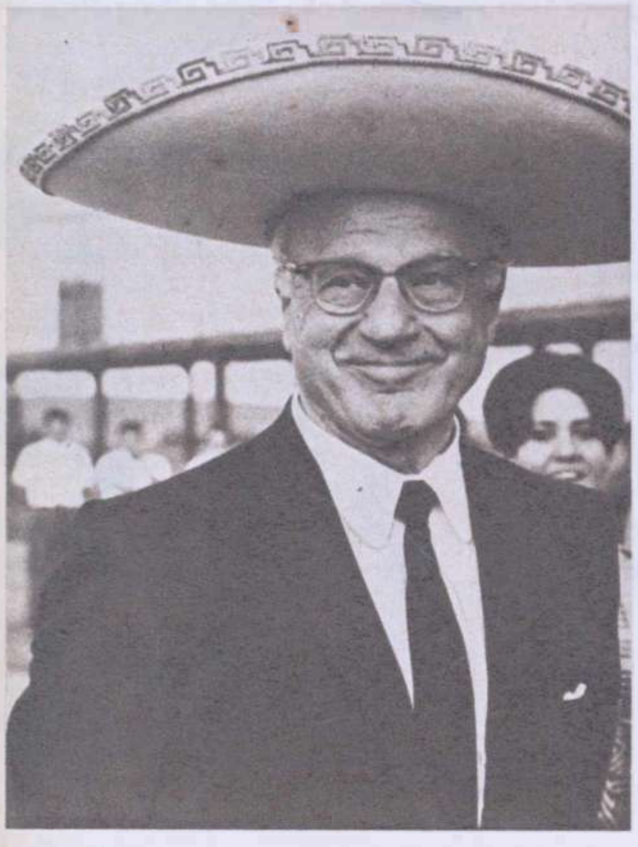
S magazin

EXPOZIȚIE OLIMPICĂ

Atîta timp cît au durat Jocurile din Mexic, la București, în holul liceului Nicolae Bălcescu, a fost deschisă o expoziție olimpică. Cu acest prilej, vizitatorii, în marea lor majoritate elevi de la școlile din Capitală, au putut vedea cele mai valoroase medalii și diplome sportive cucerite de sportivii noștri la Jocurile Olimpice, precum și numeroase fotografii ale marilor campioni români și străini.

Revista SPORT îl felicită pe profesorul de educație fizică Constantin Tudose, organizatorul acestei frumoase expoziții olimpice.

ATRACȚIA MODEI OLIMPICE

Iată, am fi tentați să credem, un mexican care își poartă cu mîndrie uriașul sombrero, chiar dacă el nu se prea potrivește cu cravata și costumul său elegant. «Mexicanul» din fotografie este, însă, un... american: domnul Avery Brundage, președintele Comitetului Internațional Olimpic.

CONCERT LA VELODROM

Cicliștii francezi și-au păstrat buna dispoziție în tot timpul Jocurilor Olimpice. Conștienți de valoarea lor, ei au traversat perioadele de... trac cîntînd. Iată-i, înainte de începerea întrecerilor oficiale, concertînd la velodrom. Dirijor, antrenorul Louis Gerardin. Membrii... corului, Alain-Van Lancker, Bernard Darmet, Dany Rebillard, Jacques Mourioux și Gilles Fedoroff — de la stînga la dreapta. Formația franceză a reușit să cîștige patru medalii de aur!

TABELELE-GHID

Cei dintîi oaspeți ai satului olimpic au folosit din plin tabelele-ghid, de genul celei... consultate de sportivele din fotografie. Participanții la J.O. puteau afla rapid unde se găsesc restaurantul, clubul sau cabinetul medical. După cîteva zile însă, tabelele-ghid și-au pierdut utilitatea. Sportivii s-au acomodat repede și începuseră să cunoască locurile ca la ei acasă...

CĂSĂTORIE OLIMPICĂ

Într-una din zilele Olimpiadei, mai mulți locuitori ai satului olimpic au fost invitați la delegația sportivilor cehoslovaci, unde se sărbătorea cu Pepsi Cola, fructe, flori și mai ales felicitări, căsătoria celebrei gimnaste Vera Ceaslavska cu alergătorul Joseph Odlozil. Înainte de căsătorie excelenta sportivă a demonstrat încă o dată că este cea mai bună gimnastă din lume. Ea a cucerit patru medalii de aur și una de argint.

În fotografie, cei doi soți, plimbîndu-se fericiți pe străzile satului olimpic.

SPECTATORI LA ANTRENAMENT

Oare cum se antrenează etiopianul Bikila Abebe? Iată o întrebare la care erau curioși să afle răspunsul nu numai iubitorii atletismului care urmăresc întrecerile din tribune ci și atleții. Prezența fostului campion olimpic la Jocurile Olimpice din Mexic a constituit un prilej pentru a afla... secretele de pregătire ale etiopianului. Iată ștafeta de 4×100 m a Republicii Federale a Germaniei (Karl Peter Schmidtke, Jochen Eigenherr, Gert Metz și Gerhard Wucher — de la stînga la dreapta) urmărind cursele solitare ale lui Bikila Abebe.

BUCURIA VICTORIEI

Iată ce... pățește un campion olimpic imediat după cucerirea titlului. O bună parte din imensa bucurie a învingătorului se transmite colegilor săi de echipă și aceștia îl supun pe campion unor încercări mai... tari decît cele din concurs. Iată-l pe campionul olimpic la sabie, Jerzy Pawlowski, suportînd, desigur foarte fericit, manifestările de bucurie ale colegilor săi polonezi.

ZATOPEK LA MEXICO

Celebrul sportiv cehoslovac Emil Zatopek, multiplu campion olimpic, a fost prezent și la această ediție a J.O. Dar, de data aceasta, el nu a mai putut fi văzut pe pista alergărilor lungi întrecîndu-și adversarii cu ture întregi. Iată-l pe Emil Zatopek, în centrul fotografiei, discutînd cu unul dintre foștii săi rivali, belgianul Gaston Reiff (dreapta). Desigur, o asemenea... întîlnire nu putea scăpa reporterilor.

DUPĂ CURSĂ

Oare ce caută atleții din fotografie? Privindu-i am putea crede că au pierdut ceva. Sau poate au inventat un nou joc? Nici una, nici alta. Este momentul imediat următor finalei olimpice la 400 m. Atleții, aproape sufocați de eforturile depuse, au ales această poziție pentru a-și regăsi suflul. Simpatica fată din corpul de oficiali mexicani îi supraveghează cu atenție. Poate careva are nevoie de ajutor.

În stînga, americanul Lee Evans (medalie de aur), în dreapta — compatriotul său Larry James (medalie de argint), în centru, polonezul Badenski (locul VII).

DE-AR FI ZIDUL MAI ÎNALT...

Vă mai amintiți de filmele cu Pat și Patachon? Credem că și locuitorii satului olimpic s-au gîndit la cei doi eroi ai ecranului, văzîndu-i pe sportivii sovietici Serghei Kovalenko (baschetbalist) și Dito Sanidze (halterofil), prieteni nedespărțiți. Adesea, pentru a putea conversa de la... egal la egal, Sanidze se urca pe bordurile peluzelor, regretînd, de cele mai multe ori, că acestea nu erau un pic mai înalte...

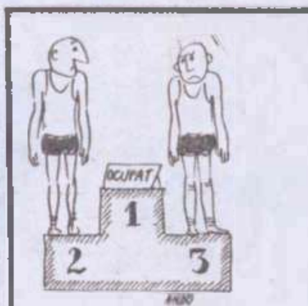
CADRU DE FILM ?

Nu! Este doar un instantaneu din cabinele Arenei Mexico, unde s-au perindat cei peste 300 de boxeri participanți la J.O. În imaginea noastră vă prezentăm doi dintre pugiliștii Republicii Arabe Unite, Hassan Aman și Saled El Nahase care, dezamăgiți de rezultatele obținute, par a cere explicații antrenorului lor, sovieticul Serghei Scerbakov.

Cîte asemenea scene n-or fi fost în cabinele Arenei Mexico? Ce s-a petrecut, oare, în cabina italienilor, care nu au cucerit la box, unde erau mari favoriți, decît o singură medalie de bronz?

FĂRĂ CUVINTE

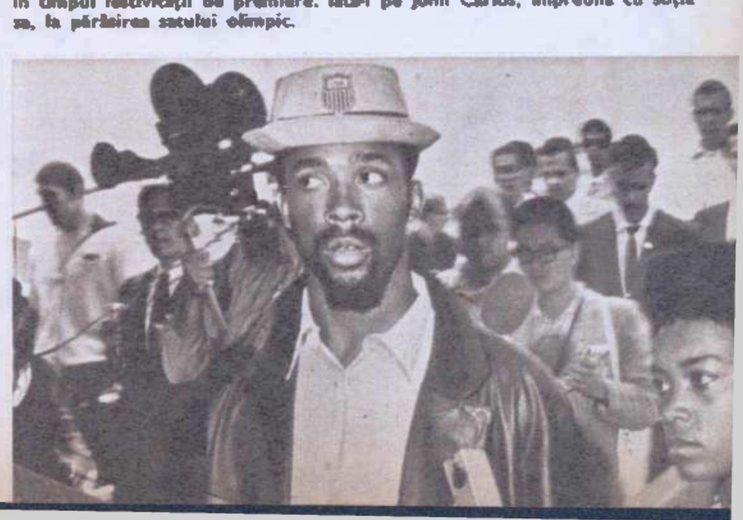
Desen de Octavian ANDRONIC

ATAȘAMENT

Pentru a demonstra tuturor participanților la Jocurile Olimpice din Mexic atașamentul său față de președintele Leopold Senghor, sportivul Doour Gweve din Senegal și-a confecționat o bluză pe pieptul căreia erau imprimate portretele președintelui țării sale. Astfel îmbrăcat, el a putut fi văzut zilnic plimbîndu-se pe străzile satului olimpic. O astfel de... popularizare nu a fost socotită drept reclamă și, bineînțeles, senegalezului Doour Gweve nu i-a fost luată calitatea de sportiv amator.

IZGONIȚI DIN SATUL OLIMPIC

Un incident fără precedent în istoria Jocurilor Olimpice a avut loc la Mexic. Doi mari sportivi negri, campionul olimpic Tommie Smith, cîștigătorul cursei de 200 m plat și coechipierul său John Carlos, medaliat cu bronz în aceeași întrecere, au fost suspendați din lotul sportiv al Statelor Unite și au fost scoși din satul olimpic. Această măsură deosebit de drastică a fost luată de către forurile americane după demonstrația pașnică făcută de cei doi atleți de culoare în timpul festivității de premiere. Iată-l pe John Carlos, împreună cu soția sa, la părăsirea satului olimpic.

SCOR ȘI ATITUDINE DE FORFAIT ÎN FAȚA „UMBREI LUI EUSEBIO“

Eusebio, deși nerestabilit, se bate ca un leu în apărarea porții lui Americo.

Trimisul nostru Ioan CHIRILĂ relatează

La ora cînd scriu aceste rînduri, portarii hotelului «Florida» din Lisabona ne privesc cu un amestec de compătimire și... «recunoștință». Compătimire — pentru că scorul e realmente o impolitețe din partea unor amfitrioni... Recunoștință — pentru că «umbra» echipei lui Eusebio izbutește — prin grația noastră — să lase impresia că mai contează efectiv în primul eșalon european.

Acest meci de la Lisabona, pe care l-am prezentat în numărul nostru trecut ca fiind «primul mare examen 1968», oferă o concluzie uimitor de clară.

Desigur că într-o discuție strict tehnică s-ar putea invoca golurile parabile primite de Coman... Sau marea ocazie a lui Ghergheli la 0—2 (care a «încheiat»,de fapt, cea mai frumoasă acțiune a meciului)... Sau multe alte... excepții pentru *măcinarea* regulii. La ce bun, însă, această manevră a struțului, cînd — repet — lucrurile sînt limpezi: echipa noastră a avut inimaginabila șansă de a întîlni realmente umbra unei mari echipe, dar a ținut parcă să demonstreze că umbra însăși poate să-i taie aripile.

Jocul de la Lisabona a adunat, ca într-o picătură de rouă, tot cerul neguros al fotbalului nostru. La Lisabona, mai mult ca oricînd, a apărut pe prim plan lipsa de voință, de ambiție, de interes, de mîndrie a unora dintre fotbaliștii noștri sau mai exact a celor care ar fi trebuit să hotărască soarta meciului, adică Pîrcălab și Dobrin. În completarea acestei idei, e suficient să arăt— prin contrast — că cei mai buni jucători ai noștri au fost Mocanu și Ghergheli, adică tocmai cei cărora talentul mai puțin pregnant nu le conferă dreptul de a-l irosi.

Aici, la Lisabona, am dus dorul haoticului Manolache, al «rigidului» Dridea, am dus dorul «saltimbancului» Năsturescu, într-un cuvînt — am dus dorul unor oameni care să vrea fără condiții.

Și-atunci?

Înainte de a răspunde, dați-mi voie să vă mai rețin cîteva... rînduri.

Cu două zile înainte de meci, am fost la Estoril, în cantonamentul fotbaliștilor portughezi. I-am întîlnit în holul vilei, la masă. Dintr-o privire, am descoperit lipsa lui Eusebio. «Unde-i Eusebio?». Mi s-a răspuns că e

Sătmăreanu încearcă să-l depășească pe Joao. Pîrcălab pare absent.

Eusebio, urmărit de Lucescu.

Petescu la balon. De la stînga la dreapta: Eusebio, Augusto, Coluna și Jacinto (fundașul — șuter).

sus, unde ia masa în pat. Coluna s-a oferit să mă conducă în camera «perlei din Mozambic». Într-adevar, Eusebio era culcat și întindea din cînd în cînd mîna, spre noptieră, pentru a mai lua o boabă de strugure. Am fost tentat o clipă să cred că marea vedetă se comportă ca atare, dar Eusebio ne-a explicat cu tristețe că piciorul lui nu e nici pe departe refăcut.

Acesta este adevărul! Eusebio a jucat cu un picior nerefăcut. Cel mai mare jucător al luiWorld Cup'66 a primit (sau a fost obligat — asta nu mai are importanță) să-și riște meniscul nefortificat pentru a apăra onoarea fotbalului portughez, căruia îi datorează existența.

Ce-i de făcut?

Existența fotbaliștilor noștri nu depinde de fotbal. Pentru ei, fotbalul este un fel de «vioon d'Ingres». Ei nu au de apărat pe gazon certitudinea zilei de mîine, pentru că inginerii Petescu + Lucescu sau viitorii profesori de educație fizică Pîrcălab sau Sătmăreanu au de pe acum această certitudine.

Și-atunci?

Fotbalul nostru trebuie apărat, deci, de pasionați, adică de viitorii ingineri sau profesori pentru care balonul rotund nu este doar o trambulină.

Iată de ce, înaintea tuturor discuțiilor și parlamentărilor despre criterii, metode și variante de selecție, trebuie pus criteriul net al pasiunii, un criteriu care să-i excludă din capul locului pe cei blazați.

«Spectacolul» de la Lisabona a fost foarte sugestiv, el promovînd clar necesitatea criteriului pasiunii înaintea oricărui alt criteriu.

Desigur, noi nu avem un Eusebio, dar nu e mai puțin adevărat că jucătorii noștri, mulțumindu-se doar să contemple steaua marelui african, se leagănă într-o așteptare care nu poate duce la nimic.

Iată de ce cred că pasul cel mare trebuie să-l facă în primul rînd ei, jucătorii. Iar pîrtia viitoare depinde de vigoarea acestui pas, care ar putea aduce ameliorările de toți așteptate.

Foto:
Antonio CAPELA — «Record»

Joao (15) și Mocanu, doi dintre cei mai buni jucători ai meciului.

«POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL» va continua în numărul viitor al revistei noastre.

Cîteva întrebări de... pedeapsă adresate F.R.F.

Nu am asistat «în direct» la întîlnirea Portugalia—România. Dar un lucru îl știm la ora aceasta cu certitudine: **am pășit cu stîngul în noua ediție a C.M.** Tocmai acum, cînd — ni se spune de către toți cei prezenți la Lisabona — puteam obține un rezultat bunicel (chiar în condițiile unui joc în deplasare) în fața unei echipe — o palidă imagine a ceea ce a fost cîndva vestitul «unsprezece» al Portugaliei.

Desigur, nimeni nu ar avea pretenția deșartă ca formația noastră reprezentativă să cîștige un campionat mondial. Ar fi cu mult peste speranțele noastre, ar fi ca un vis frumos care,ca orice vis,s-ar nărui prin simplul contact cu realitatea. Așadar, departe de noi asemenea gînduri. Dar nici așa, să ne complacem la infinit în **mediocritate**, în acest **dolce farniente**, în care pare cufundată federația noastră de specialitate, nederanjată de nici un eșec, cît ar fi el de catastrofal.

E evident faptul că fotbalul nostru se zbate de cîțiva ani încoace în chingile unei maladii, devenită cronică. Recentul joc din Portugalia vine a confirma diagnosticul. Este o situație cel puțin alarmantă (pentru fotbalul nostru) și în contrast puternic cu evoluția ascendentă a altor ramuri de sport — infinit mai puțin «răsfățate» — dar care au știut a-și face din plin datoria chiar într-o competiție de o asemenea anvergură cum au fost recentele Jocuri Olimpice din Mexic.

Ne credem, de aceea, îndreptățiți să adresăm F.R.F. cîteva întrebări.

Care au fost criteriile selecției. atunci cînd s-a alcătuit echipa națională?

Care a fost gîndirea tactică imprimată echipei în vederea meciului de la Lisabona?

Pe ce bază se încredințează echipa națională cutărui sau cutărui antrenor și dacă se au cumva în vedere oarecari antecedente în privința obținerii în carieră a unor rezultate cît de cît pozitive?

Și, în așteptarea eventualului răspuns la aceste adevărate «**întrebări de pedeapsă**», să încercăm să explicăm și temeiul lor.

a) Selecția a fost — după părerea noastră — greșită, fiindcă nu a avut în vedere **forma** jucătorilor, condiție **sine qua non** pentru alcătuirea unei bune echipe reprezentative. În fiecare sport, unde operează **obiectivitatea**, selecția se face pe baza unor criterii **foarte precise**. În atletism sau natație, de pildă, ea se face după trecerea de către sportivi, în concurs, a unor baremuri. Acei care obțin cifrele cele mai înalte sînt selecționați. Și în alte sporturi (canotaj, box) se organizează întreceri directe între aspiranți, învingătorii obținînd sufragiile.

Iată deci că selecția se face pe baza **rezultatelor**. Și ea este astfel inatacabilă. De ce atunci tocmai în fotbal treaba se face pe dos? În momentul de față cei mai buni, a se citi cei mai în **formă**, joacă în echipele U.T.A. și «U» Craiova, primele două în clasamentul diviziei A, singurul arbitru obiectiv al formei sportive și, în ultima instanță, al valorii. Dar iată că la Lisabona cele două fruntașe actuale nu au avut la un loc decît un singur reprezentant, pe Petescu (tot meciul) și pe un altul, Gornea (doar 45 de minute). Și asta în timp ce «unsprezecele» clubului Dinamo din București, recentul învins al U.T.A.-ei (cu 3—0), a avut în echipa de la Lisabona **5 (cinci)** reprezentanți. În plus, au fost selecționați jucători ieșiți din formă, blazați (Pîrcălab, Dobrin). Care să fi fost criteriul selecționerilor? Am fi curioși să-l aflăm. N-o inspira nici U.T.A. prea mare **încredere**, dar, oricum, e **lideră** și se cuvine, pentru asta,a i se acorda cinstea meritată. A o nesocoti, înseamnă a batjocori cea mai mare și populară întrecere internă — campionatul. Mare greșeală, pentru care acei ce au săvîrșit-o ar trebui să suporte consecințele. Dacă pierzi pe «mîna liderului» ești acoperit, altfel devii extrem de vulnerabil. Nu-i așa, tovarăși selecționeri, că puteți fi acuzați de subiectivism?

b) Am citit în toate comentariile ziariștilor prezenți la Lisabona că singura preocupare a echipei noastre a fost **apărarea** și cam atît. Asta, se pare, a fost unica «indicație tactică». Și ea nu s-a modificat nici cînd a apărut slăbiciunea evidentă a portughezilor. Dar apărarea asta disperată nu e un lucru nou. Cu apărarea nu ajungi nici o dată prea departe. Apărîndu-te nu te vei califica nicicînd într-o competiție oficială. Oare credeți că iugoslavii au învins Anglia și au fost egali cu puternica **squadra azzurra** chiar pe terenul acesteia, adoptînd o tactică de apărare? Ba dimpotrivă, ei au atacat furibund și cu curaj pentru a se impune și, slavă domnului, ei nu erau nici pe departe favoriți în aceste partide. În schimb, au fost ambițioși și, mai ales, conduși bine și cu adresă de pe margine de marele antrenor Mitici. Și acum, să trecem la ideia următoare...

c) Se naște întrebarea cui i se încredințează pregătirea echipei naționale? E necesar ca de această treabă să se ocupe o **personalitate** autentică, care să se poată impune din toate punctele de vedere. E nevoie în această funcție de mult prestigiu. Departe de noi gîndul de a-i blama pe tovarășii Angelo Niculescu și Emmerich Vogl, oameni foarte onorabili,de altfel. Considerăm totuși că nu greșim dacă am propune ca această sarcină să fie încredințată unor oameni receptivi la tot ceea ce este nou în fotbalul mondial, oameni energici, cu mai mult curaj în acțiune și desprinși total de orice interese de club, unor oameni care să alerge de la echipă la echipă, ca niște adevărate albine, pentru a depista și apoi a culege tot... nectarul fotbalului românesc. Să punem umărul pentru a urni căruța fotbalului din drum.

Am avansat doar cîteva idei. Desigur mai sînt și altele. În orice caz, lucrurile nu pot rămîne la infinit încremenite. Trebuie să se facă ceva. Nu ajută nici tămîierile și nici lamentările sau criticile fără finalitate. **Trebuie să găsim soluții grabnice și eficiente.**

Dimitrie CALLIMACHI

P.S. Am asistat miercuri la frumoasa egalitate a «unsprezecelui» României în fața campioanei mondiale (a cărei evoluție a fost, e drept, slabă). Dar, atenție, să nu ne amăgim prea tare. Socotim, dimpotrivă, că rezultatul întîlnirii România — Anglia (0—0) nu schimbă cu nimic fondul problemei ridicat de articolul de mai sus, cunoscut fiind faptul că fotbaliștii români joacă bine acasă și mai ales atunci cînd partidele nu au miză. Ce bine ar fi însă, din cînd în cînd, să fie și... invers!

Altfel discuția rămîne deschisă, mai ales, că se apropie meciul *oficial* cu echipa Elveției. (D.C.)

O-O cu ANGLIA

ONOAREA A FOST SALVATĂ

1

Ce păcat că echipa noastră națională este ea insăși doar acasă. Dacă «11»-le României ar fi jucat la Lisabona fie și cu 50 la sută din potențialul aruncat în luptă împotriva campionilor mondiali, startul nostru în preliminariile Jules Rimet ar fi înscris în clasament cel puțin un joc egal. Așa, insă, nu ne rămine decît să ne consolăm cu acest valoros «nul» cu echipa lui Bobby Charlton.

Judecind sub raport strict statistic, acest 0—0 este — ori cit vi s-ar părea de șocant — cel mai frumos rezultat din palmaresul echipei noastre naționale.

Desigur că acest rezultat mai mult decît onorabil nu poate abate reflectorul de la marile probleme ale fotbalului nostru, care nu pot fi expediate în două fraze și trei ironii, dar o elementară îndatorire profesională ne face să adresăm felicitări celor care au purtat tricoul echipei naționale de fotbal în ziua de 6 noiembrie 1968.

Jocul cu Anglia confirmă justețea criteriului de selecție care are la bază valoarea jucătorului. Împotriva Angliei — Mocanu, Gherghell, Barbu, Pîrcălab și Nunweiller VI au fost jucătorii cei mai buni. Dumitrache îndreptățește destule speranțe, prin stil, nerv și fantezie. În orice caz, tînărul Dumitrache, căruia una din coperțile noastre trecute i-a adresat un călduros îndemn, a cîștigat, deocamdată, duelul cu Dembrovschi. Dobrin a confirmat totala sa eclipsă de formă. Atît, însă, și nimic mai mult...

Meciul cu Anglia ne-a demonstrat încă odată — raportat mai ales la cel cu Portugalia — că una dintre problemele-cheie ale echipei naționale ESTE FORTIFICAREA EI PSIHICĂ, pentru reducerea imensului decalaj care persistă între valorile meciurilor susținute acasă și în deplasare, precum și între cele ale meciurilor cu miză și «fără».

•

Acest onorabil 0—0 cu Anglia nu ne poate face să uităm că apropiatul meci cu Elveția este extrem de dificil. Ne gîndim in primul rind la faptul că cei șase jucători dinamoviști care au evoluat contra Angliei vor avea pînă in ziua meciului cu Elveția un ritm de *forcing* (vezi meciul cu West Bromwich). Iată de ce problema «11»-lui pentru meciul cu Elveția trebuie luată imediat în discuție sub toate fațetele ei.

Ioan CHIRILĂ

2

3

În fotografii:

1. «Am remizat cu Anglia!» Semnează: Gherghell, Mocanu, Pârcălab, Dumitrache, Lucescu, Dobrin, Dinu, Petescu, Sătmăreanu, Gornea, Barbu. Lipsesc de pe... tabel: Nunweiller VI și Domide.

2. Barbu și Bobby Moore — căpitanii.

3. Lucescu, într-un veritabil «corp la corp» cu Newton.

4. Pârcălab redivivus, dar abia în ultimele 45 de minute.

5. Mullerey (4), Dumitrache (9), Hunt, Petescu și Dinu.

6. . . .încă o dată, «Hai, Dumitrache!»

7. Proverbialul calm al lui Alf Ramsey nu se dezminte nici de astă dată.

8. Gherghell, în compania lui... John Bull.

FOTOGRAFII de: Paul ROMOȘAN și Ion MIHĂICĂ

4

5

6

8

7

SPORT
LEI 2,50

REMIZĂ DE MARE LUPTĂ
CU CAMPIONII MONDIALI

Gherghelî îl depăşeşte pe Bobby Moore